

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VI, Nr. 77, DECEMBRIE 2009

Apare DUPĂ data de 20 a lunii

2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor șef: Nicoleta Codrin

RELAȚII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15-17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.: tel.: (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; site: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Atitudini Adevărul strigat pretutindeni

Democrația batjocorește

Actualitate Ce-ați pierdut din vedere

Două diversiuni KGB-iste?

Dictionar explicativ Termeni deformați

Spiritualitate Masonizarea Bisericii (IV)

Carte legionară Pe drumul crucilor căzute

Diverse Agresiunea statului (I)

Correspondență Mlădițe ale Sf. Nicolae

Înscenările, arme eficace (III)

Zig-zag prin județele țării Vrancea

Istorie Marina română (II)

Concurs, Poșta Redacției

Editorial: PENTRU NELEGIONARI

Mulți români se întreabă și ne întreabă - și noi ne întrebăm - care au fost și sunt încă "mecanismele", mai publice sau mai oculte, care sunt motivele care au determinat și determină o nedisimulată ură împotriva naționalismului, și în fapt a Mișcării Legionare.

Faptul că acest lucru încă ne preocupă, nici pe departe nu înseamnă că nu am fi deslușit încă din perioada interbelică scopul manevrelor murdare - numindu-le așa pentru a descrie începutul activităților anticreștine, antinaționale, și ca umare antilegionare - practicate de toate guvernarile timpului.

Împingerea permanentă a patrioților români până la marginea disperării a fost tactica concepută de *Înțelepții Sionului*, pusă în practică de guvernanții timpului, cum spuneam, prin toate organele de reprimare, dar și prin armată, prin trădători momiți cu bani sau orbiți de veleități iluzorii.

Sfârșitul acestei spirale a crimei și a terorii nejustificate, la diverse intensități, la diverse niveluri de implicare a victimelor, nu se întrevede nici astăzi, după 82 de ani de la apariția Mișcării Legionare și la 20 de ani după luarea totală în stăpânire a țării românești de către fostele forțe oculte, astăzi total vizibile, mai prezente și mai eficiente ca oricând.

Preocuparea noastră prezentă, față de toate acuzațiile ce ni s-au adus și au fost preluate ca o moștenire, ca o zestre din generație în generație, de către slujitorii intereselor iudaice în România, este de a schimba imaginea Mișcării Legionare în ochii românilor intoxicați de o propagandă ludeo-comunistă până în 1989, continuată până astăzi de toate pretensele nuanțe politice deținătoare ale puterii.

În perioada de maximă ascensiune a Legiunii, Corneliu Zelea-Codreanu a scris și editat cartea de bază, în care prezintă, într-un fel, istoria Mișcării, adresându-se sutelor de mii de legionari activi și simpatizanților care cuprinseseră țara într-un număr copleșitor și la toate nivelurile societății, numită "*Pentru legionari*".

Astăzi, oricine este dispus să aprofundeze cu obiectivitate motivele și sensul luptei legionarilor din perioada interbelică, are la dispoziție o sursă de noi informații, care sunt de natură a susține afirmațiile noastre în legătură cu înalta moralitate a Mișcării, în antiteză cu melodele și motivațiile dușmanilor ei.

Aș putea să apreciez, fără a fi departe de adevăr, că activitatea noastră, lupta noastră, a celor ce *descindem direct din adevărata și singura Mișcare Legionară, cea păstrătoare și apărătoare a principiilor întemeietorilor*, eforturile noastre din perioada postdecembristă se îndreaptă într-o foarte mare proporție spre nelegionari. Aceștia sunt "înțele" noastre și, parafrazând titlul celei mai importante cărți a Căpitanului, de care aminteam mai sus, am putea să denumim activitatea noastră "pentru nelegionari".

Nicador Zelea-Codreanu

Atitudini

ADEVĂRUL STRIGAT PRETUTINDENI

Ne-ar putea fi mai multă silă, după ce am asistat la atâtea și atâtea **trădări**, pentru care cântecul nostru de căpătâi spune că *"avem doar gloanțe"*, dar la care nu am putut riposta decât cu glasul firav al acestui ziar? **Cipul, ascultarea telefoanelor, privatizările, Gardasil, FSN și urmașii, monumentul holocaustului, imunitatea parlamentară, militarii români în slujba unuia regim de ocupație străin, ProTV, "Libertatea", ordonanțele de urgență** - lista continuă la nesfârșit...

S-ar putea întâmpla ceva care să ne facă și mai multă silă?

Dacă vom căuta răspunsul în **actuala campanie electorală**, s-ar părea că nu avem sorți de izbândă.

Acest gen de eveniment s-a banalizat, nici măcar micii și berea nu mai sunt ce-au fost... Sau poate rezultatul ei...

Pentru așa o bagatelă să ne supărăm mai mult decât odinioară?

Slabe șanse: **oricum, votăm păpuși** - azi e "Bunicuța", mâine "Popoie", poimâine tot un drac; la sfârșit oricum nu se vede cine este, că e prea "sus"!

Și totuși, speranța moare ultima, mereu se încearcă ceva nou pentru "pâinea și circul" nostru. De fapt, nu e mare lucru, dar, preventiv, (ineți o pungă la îndemână...

Nu mi-am petrecut toamna anului 2004 preocupându-mă să înțeleg mesajele candidaților la președinție de atunci, pentru că aveam aceeași părere despre ele ca și astăzi (...). Și nici în acest an nu am făcut vreun efort serios în acest sens. Dar *"dacă nu vine muntele la Mahomed, se duce Mahomed la munte"* (sic!): **alegerile mi-au invadat cutia de scrisori (și apoi coșul de gunoi) cu o nebănuită perseverență.**

Până la urmă, întâi cu exasperare, apoi din ce în ce mai amuzat, la final pătruns până în adâncul sufletului de recunoștință, am lecturat toți "fluturașii de toamnă".

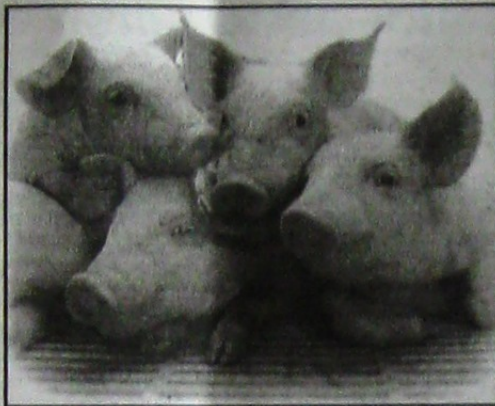
Această rundă electorală a fost ca niciodată altă. O nesferată avalanșă de sinceritate s-a revărsat în ochii și urechile noastre uimite, excepție făcând numai sloganele candidaților, o inevitabilă limbă de lemn în posteriorul nostru plictisit. Dar chiar și acestea au fost mai transparente decât altădată: Kelemen Hunor *"spune lucrurilor pe nume"* [spune pe numele lor ungureșc], Sorin Oprescu: - *"Hai*

România!" ["Hai Steaua și FC Scornicești!"], *"Cristian Antonescu scoate România din criză"* [o bagă în comă], *"Impreună (cu Mircea Geoană) învingem"* [învingem România], *Bănescu luptă pentru tine* [pentru dumnezeul lui Israel]...

În rest, s-au spus numai adevăruri. Mirare, stupefacție: cum așa!

Simplu: prea puțin și-a mai bătut cineva capul să facă promisiuni - că dacă mă votați pe mine o să fac minuni, vă transform [ara într-un rai sau vă trimit în cel de pe lumea cealaltă etc.

Mesajul fiecărei tabere a mizat pe faptul că

adversarii, cu partidul, candidatul și clientela lor sunt și mai porci. Că "dacă ei câștigă, tu pierzi". Tu, popor român, o știi deja la perfecție!

"Mai suportați cinci ani?" Nu, bineînțeles că îmi trag tot timpul palme, ca să mă trezesc din coșmar, dar nu reușesc...

De asemenea, nu s-a auzit nici o dezmințire din partea celor vizați: nici un concurent, făcut rămător, nu a încercat să nege, să stea în poziție bipedă, în schimb fiecare a gâlit cu convingere că ceilalți au rămat și mai mult. În acest mod, paradoxal, competiția a dobândit o anumită "verticalitate" - cu alte cuvinte, nici una dintre denigrări nu este o calomnie, totul a fost recunoscut tacit.

Iar dacă asamblăm aceste adevăruri separate (care nu se contrazic absolut deloc), ca un puzzle, vom obține un adevăr mare, falnic și luminos. O lună de zile acest adevăr s-a cântat pe toate glasurile, ne-

a împodobit toate zidurile și ne-a fălăit deasupra capului.

De fapt, poate că vi se pare o glumă, dar nu este. Totul este cu adevărat uluitor!

În mod normal, deși se mai împung din când în când, ca să se vadă că luptă pentru "binele nostru", mai toți politicienii se arată sfioși ca niște fete mar când este vorba de a acuza oficial un adversar de hoție, trădare sau alte frumuseți care s-ar sfârși după gratii. Raționamentul este simplu: mă dai în gât, te dau și eu; nu mai bine dăm mâna și-i "lucrăm" cot la cot?

Acum, când înainte de alegeri fiecare a aruncat noroi cu basculanta în "celălalt", ce se întâmplă, nu a mai fost oficial, era o glumă?

Precedentele campanii electorale avuseseră doar încercări timide în acest sens, al demascării masive a oponentilor, înainte de orice altceva, însă de această dată spectacolul s-a ținut până la refuz, fără inhibiții.

Domnilor tovarășii, noi v-am crezut pe fiecare, că Bănescu, că Udrea, că Videanu, Berceanu, Puiu Popoviciu, Costică Costandă, Monica Iacob Ritzi, Mircea Bănescu, și de asemenea că Geoană, că Năstase, că Iliescu, Vântu, Vanghelie, cu familiile și cu neamul lor cel adormit și comunist, și așa mai departe... Sau am putea să-i menționăm în ordine alfabetică, să nu se supere nimeni, pentru că nouă nu ne pasă care-i mârjit de către cine. În orice caz, se vede că ne-am limitat strict la conținutul "materialelor electorale", fără să atingem pe nimeni altcineva chiar și cu o floare.

Noi încă vă credem: **ați făcut afirmații foarte grave și, mai ales, deosebit de plauzibile, așa că acum nu le puteți îngropa așa, pur și simplu. Vrem să vedem niște urmări, așteptăm ca judecătorii și "dosarele" să decimeze toate partidele, nu numai opoziția. Și, în plus, vrem ca membrii unui partid să nu mai devină sfinți când acei partid ajunge la putere, după cum ei devin infractori, mogulii, oligarhi și comuniști la trecerea în opoziție!** Chiar suntem cât se poate de curioși dacă, după ce trece ciocanul greu al Justiției prin partide, mai rămâne cineva în picioare! **Sau acum s-a terminat circul, s-a tras cortina, mergem acasă și "facem frumos", ca și până acum?**

Stefan Hancu

DEMOCRAȚIA BATJOCOREȘTE "IMNUL GOLANILOR"

Doresc să vă semnez un incident care m-a pus pe gânduri (negre).

Trecând prin Piața Universității, pe 2 decembrie a.c., am auzit de departe **"Imnul golanilor"**, cu vocea lui Vali Sterian, pe versurile lui Cristian Pațurcă: *"[...]mai bine golan decât activist, mai bine mort decât comunist"*.

Pe fundalul aceluia cântec simpatic, în dreptul bornei simbolice ("km zero") puteau fi admirate bannere cu mesajul **"PSD + PNL = comunist"**. Iar muzica venea din niște boxe aparent nesupravegheate, așa că nu am avut cui să-mi adresez nedumerirea.

N-ați omis nimic, domnilor? Nu mai sunt decât două partide în România?

Departele de noi gândul că PSD și PNL ar fi altceva decât ați spus, dar noi mai știm și de alții.

Având în vedere cele câteva manifestații așa-zise "anticomuniste" din aceeași perioadă (înainte de al doilea tur de scrutin), care ne-au provocat tuturor frisoane iliesciene și amintiri cu minerii devastând Institutul de Arhitectură, mă întreb: cui îi plac toate acestea - oameni ieșiți în stradă, manipulați ca niște roboți, fără cea mai vagă idee despre cine vor "sus", cine "jos" și de ce?

Timișoara, cu memoria încă vie a martiriului AUTENTIC anticomunist, înjosită ca oricare altă aglomerație de proști, să apere sorții de izbândă ai marelui "protector" al libertății și bunăstării României, Bănescu?!

* Este de datoria mea să menționez că "frumoasa" scenă NU a fost pusă la cale de către "Noii Golani". Dincolo de faptul că ne amintește de 1990, "Imnul golanilor" este acum îndeobște considerat

semnătura acestui grup. I-am întâlnit la mitingurile pentru sprijinirea tinerilor din Basarabia și la comemorarea soților Aldea Teodorovici; de asemenea; am auzit și despre alte acțiuni prin care ei încearcă trezirea conștiințelor românești, pentru care nu pot decât să-i respect, cu toate că se consideră "apolitici" și dau o impresie de naivitate - cum am mai spus-o și cu ocazia tristului "Europa, trezește-te"... Așa cum m-aș fi așteptat, organizația neagă orice legătură cu așa ceva, lucru care mă bucură; altfel, nu mică mi-ar fi fost deziluzia, pentru că nu ar fi venit din partea unui oarecare partid, de la care nu se mai poate spera nici măcar să ne spânzure cu sfoară de calitate, ci din partea unor tineri pe care îi consider onești. În orice caz, alt grup sau ONG (sau partid) și-a folosit dreptul democratic de a ne ofensa, batjocorind în modul mai sus amintit "Imnul golanilor" și memoria lui Vali Sterian. Îi las pe Noii Golani să decidă singuri în ce măsură un asemenea gest îi jignește sau le încalcă dreptul la identitate, însă doresc să li asigur că au

Cristian Pațurcă, autorul "Imnului golanilor", 1990

fost destul trecători, inclusiv subsemnatul, cărora măcar le-a trecut prin minte că organizația lor ar fi autorul respectivei mascarade, fapt pentru care o luare de atitudine ar fi binevenită. **Legionarii au mult mai multă experiență în a suporta acest gen de calomnie, simbolurile și uniforma legionară fiind folosite în repetate rânduri de impostori, care comiteau, astfel acoperiți, acte reprobabile, inclusiv teroriste. De fapt, așa se scrie istoria pe care o învățăm la școală.**

Ceea ce v-am descris mai sus face parte dintr-o serie de mici "impunsături" menite să întrețină un climat cvasi-revoluționar. În caz de nevoie, ca de exemplu când nu este ales cine "trebuie", se apasă pedala mai puternic, iar mitingurile se întesesc sub o baghetă din umbră. Asemenea manifestații fac parte din **arsenalul devenit clasic al unei "revoluții portocalii"**, dar se mai întâlnesc și în alte situații. Bănescu a fost la un pas de a recurge la așa ceva după primul tur de scrutin din 2004, dar s-a limitat la a fi cu sloganul "Nu pot eu să fure cât puteți voi vota" (desigur că, la vremea respectivă, ai lui Năstase fraudaseră alegerile binișor, dar MEREU se fură alegerile, bună dimineața!). Mă tem însă că dacă nu ar fi fost ales el, Bănescu ar fi apelat la mitinguri de protest, că "s-au furat alegerile", așa cum, cu doar câteva săptămâni înainte se petrecuse în Ucraina, unde fusese o revoluție portocalie cu tot tacâmul. Și tot el, Bănescu, ar fi obținut un nou tur de scrutin controlat de străini, adică

"monitorizat împotriva fraudelor", și ar fi fost "ales". Pentru că acum știm că el era, de fapt, alesul, că se oferise să ne vândă cui "trebuie".

Bineînțeles că și Năstase, acum un defunct politic, era pregătit să ne vândă, bucată cu bucată, să nu vă închipuți că dorim să-l canonizăm! Dar se pare că ceruse un comision ceva mai mare...

În alt context, am participat eu însumi la un "marș împotriva extremismului" în 2000, când finaliști erau Vadim și (ghin)Ion Iliescu (cel ce-i înălța osanale lui "Ceașcă" și cel care i-a fost călău și "vrednic" urmaș). Acum nu m-aș mai duce la o asemenea caecalma, dar atunci eram totalmente dezorientat, așa cum sunt astăzi mult prea mulți români. Era o situație de tot plânsul, pentru că nu vroiam pe nici unul, dar "extremistul" era Vadim: *care va să zică, să instigă mineri să ciomăgească bucureșteni nevinovați, să le și mulțumești după ce au făcut prăpăd, cum a făcut "Bunicuța", reprezintă acțiunea unui moderat!*...

Oamenii au un fel anume de a pleca de la un miting de protest satisfăcuți că, vezi Doamne, au

luptat pentru o cauză dreaptă, după care se calmează ca prin farmec și îi doare în cot că, de fapt, nu au realizat nimic. Acesta este sensul în care trebuie înțelese astfel de mișcări, de multe ori orientate aparent chiar împotriva celui care le-a instigat - **să nu lase necheltuită o anume energie. Sunt declanșate controlat, ca nu cumva oamenii să se revolte când "nu trebuie".**

Manifestația din 2000 fusese pașnică, tăcută și chiar solemnă. Dar nu și decentă, pentru că s-a încheiat cu lumânări aprinse în mâinile tuturor, în fața Senatului, vegheați de un afiș gigantic cu "Ilici", cu nu mai știu ce slogan de doi lei (lumânările erau în favoarea lui).

Tot astfel, nici astăzi nu este cătuși de puțin decent să strigi "jos comunismul" ca să susții un om ca Traian Băsescu.

Așa este, e trist, dar o știe toată lumea: toți politicienii suficient de bătrâni sunt foști "gri" comuniști care încearcă disperati să se scuture de acest stigmat îmbogățindu-se cât mai mult, făcându-se capitaliști putrezi; tinerii, așa-zis neîntinați de comunism, sunt și ei infectați de boala îmbogățirii galopante; și unii, și ceilalți sunt în masonerie. Din

când în când, așa, "din greșeală", se mai ridică vreunul mai de Doamne-ajută, dar fie se impute imediat, fie cade.

Când spun "o știe toată lumea", nu folosesc un sens figurat, chiar așa este, dar mulți se tem să se mai opună în orice mod, s-au resemnat. La ei se referă sloganul "voi sunteți adevărata majoritate". Acest lucru pare chiar atât de greu de înțeles, judecând după docilitatea cu care poporul român se lasă asmuțit de comuniști împotriva altor comuniști, încât suntem obligați să repetăm la nesfârșit aceste banalități absolut evidente!

Îi pasă cuiva cu cine au votat românii? Măcar se mai numără serios voturile, așa, ca din curiozitate?

În orice caz, nici de data asta nu a câștigat alesul nostru, ba nici măcar nu a participat vreun posibil ales al nostru. Toți au fost ai cuiva mai șmecher, care nu degeaba a pus la punct tot sistemul democratic, de la A la Z.

Iar acest mare învingător, iarăși, nu este pur și simplu cel dispus să ne vândă, ci acela care ne dă mai ieftin.

Stefan Hancu

PENTRU NELEGIONARI (continuare din pag. 1)

Speranțele noastre se îndreaptă spre tineret, dar nu numai, spre masa de români, spre creștinii care reușesc să realizeze relația dintre naționalism și creștinism ca unică șansă de supraviețuire a neamului românesc, în luptă pe viață și pe moarte cu iudaismul invadator, acaparator, perseverent și nemilos.

Pomeneam de felul în care este percepută astăzi Mișcarea Legionară, ca urmare a modului în care a fost prezentată de tot felul de lingăi pe post de ziarști, istorici, profesori făcuți mai mult sau mai puțin pe puncte, politicieni făcându-și trambulină din declararea dușmăniei față de Legiune, asociată cu mărturisirea admirației și chiar a afecțiunii față de neamul evreiesc.

Este greu să prezinti în câteva cuvinte, în unul sau mai multe articole, argumente capabile să convingă pe români și nu numai, de rolul Mișcării în viața poporului român, de scopurile sale nobile, de lucrurile pe care a reușit să le facă totuși de pe poziția de victimă a unui nemaiauzit până atunci terorism de stat, care a transformat sute de legionari de la toate nivelurile în martiri ai neamului românesc.

Acest subiect l-am tratat de multe ori în articole apărute în ziarul nostru, în conferințe sau în discuții cu diverși interlocutori.

Se pun două întrebări capitale:

- Ce-a determinat nesfârșita și nemărginita ură a evreilor împotriva Mișcării Legionare?

- Care a fost tactica adoptată de iudaism pentru anihilarea Mișcării, mergând până la anihilarea fizică începută în perioada interbelică și desăvârșită de regimul iudeo-comunist, între anii 1944 și 1964?

I. Răspunzând la prima problemă, vom privi lucrurile oarecum din alt unghi, neabordat până acum, și anume dirijarea activităților antiromânești de către temutul N.K.V.D., securitatea sovietică, prin implicarea "Komintern", internaționala comunistă, condusă de E. Radomirski, pe numele său real Appelbaum.

Acest "Komintern", organizația internațională a comunistilor, care avea filiale în aproape toate țările lumii, era de fapt un instrument al politicii sovietice de expansiune, de promovare a comunismului în cât mai multe țări, prin intermediul elementelor locale evreiești, și având ca scop principal pregătirea unor revoluții care să schimbe ordinea socială. Până acolo însă, se miza pe destabilizarea economiei, prin greve, sabotaje economice, exacerbarea nemulțumirilor muncitorilor, fără doar și poate mizerabil salarizați, paradoxal, în marea majoritate a cazurilor, de patroni evrei.

Nu știu dacă tânărul Comeliu Zelea-Codreanu, elev în ultimul an de liceu, știa de țesătura de manevre ale comunismului internațional atunci când organiza primul detașament de luptă armată împotriva invaziei comuniste, ce părea în acel moment iminentă.

Nu știu dacă tânărul student în Drept de la Iași, purtând același nume, devenit de legendă nu peste mult timp, știa de existența complotului iudeo-comunist vizând țara românească creștină și monarhică, atunci când, cu un curaj nemaiauzit, se urca pe tumul de apă de la uzinele "Nicolina" din Iași, aruncând jos steagul roșu cu seclera și ciocanul și înlocuindu-l cu tricolorul românesc.

Nu știu dacă același tânăr știa multe despre N.K.V.D. atunci când intra noaptea în localul facultății, blocând intrările, baricadându-se acolo pentru a nu permite începerea anului universitar fără tradiționala slujbă religioasă ținută de mitropolitul Moldovei.

Ceea ce știu sigur este că tânărul acela, ca și alte sute de mii de români, știa cu certitudine cine erau păpușarii, cei care manevrau, prin corupție, prin asocierea la interese, prin cumpărarea conștiințelor, prin presiuni economice, prin presa în proprietate, prin presiuni internaționale, prin inventate abuzuri trâmbite la nivel internațional.

Acel tânăr neimblânzit se hotărâse să își pună viața zălog pentru a opri avalanșa neoprită a răului. **Nu era greu să observi, dar era foarte greu să accepți că în scurt timp elevii creștini din cele mai bune licee vor deveni o raritate, că erau facultăți în Iași unde 80% dintre studenți erau evrei, că pe strada mare nu mai exista un magazin având proprietar român. Acestea erau lucruri pe care nu puteai să nu le observi.**

Și, ca unul care plecase pe ascuns voluntar pe frontul de întregire a patriei și ca fiu al sublocotenentului

profesor Ion Zelea-Codreanu, rănit de mai multe ori în linia întâi, mult decorat și care terminase războiul cu grad de maior pentru fapte de vitejie, te simțai despuiat de visele și credințele tale: **constatai cu disperare că multele sute de mii de țărani români viteji care**

La început au fost cinci oameni, apoi sute de mii

plătiseră cu viața sau "numai" lăsându-și picioare sau mâini în vârtejul nemilos, o făcuseră pentru prosperitatea și alimentarea aroganței și disprețului unui popor de venetici care își dădeau izuri de stăpâni.

Lângă acest tânăr vin și alții, însuflețiți de aceleași idealuri, mai întâi încă patru, apoi zeci, sute, mii, zeci de mii, sute de mii, punându-și și ei viața zălog pentru a salva țara românească.

Acești tineri nu aveau nevoie de răsplată, nu cereau cămine studențești și cantine, nu cereau burse sau cursuri gratuite. Acești tineri studenți, căci ei au fost deschizătorii porților ferecate ale idealurilor, nu doreau decât dreptate pentru un popor care merita o răsplată pe măsura sacrificiilor făcute în tot cursul milenar al existenței lui.

Iudaismul internațional nu putea să admită nici măcar ideea că acești tineri ar putea să stea în calea planurilor lor de înrobire a României și a românilor, de transformare a țării noastre într-un Israel european și a românilor în cetățeni de categoria a doua.

Reușiseră, prin metodele amintite și, de altfel, binecunoscute și astăzi, să subjuge economic și politic marile puteri ale timpului, deținând puterea de multe ori direct, prin politicieni și demnitari de origine evreiască, promovați de finanța controlată de ei în 90% din cazuri, de masoneria controlată de aceiași în toate cazurile, omniprezentă și omnipotentă.

Ar fi acceptat să se împiedice de un "ciol" românesc? De niște tineri săraci, chiar dacă dispuși la sacrificiul suprem? Într-o țară la discreția lor, în care controlau 80% din finanțe, 70% din industrie, 90% din comerț, în care îi controlau pe cei mai importanți oameni politici prin tactica împrumuturilor ce nu mai puteau fi returnate, prin șantajul exercitat de presa controlată de aceiași?

Și totuși acești tineri săraci dar viteji reușiseră să demonstreze că toate aceste atuuri cădeau în fața iubirii de neam și a credinței în Dumnezeu ca un împărțitor veșnic al dreptății și adevărului.

Ne întrebam la începutul acestui - să-i zicem - capitol, ce-a determinat nesfârșita și nemărginita ură a evreilor împotriva Mișcării Legionare?

Nu vi se pare suficient?

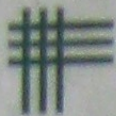
Poate să i se mai pară cuiva că legionarii erau promotorii unor interese de partid având ca scop pricopseala personală, așa cum vede azi toată lumea că se practică la nivel național, unde singura rațiune de existență a partidelor este accederea la ciolan?

Se poate accepta teza evreiască că lupta legionarilor avea ca substrat teorii rasiale care de fapt sunt "un moft" subiectiv, fără nici o legătură cu dreptul la supraviețuire a neamului românesc?

II. Să trecem la al doilea capitol și să vedem care a fost tactica adoptată de iudaism pentru anihilarea Mișcării Legionare.

(continuare în pag. 6)

TÂNCĂBEȘTI 2009

La data de 28 nov. 2009, suflarea legionară și-a făcut apariția la Tâncăbești, în locul unde Corneliu Zelea-Codreanu, Nicadorii și Decemvirii aflați în custodia statului român au fost asasinați la ordinul internaționalei iudaice.

Un stindard ce anunța comemorarea, înfățișându-l pe Căpitan alături de simbolul Gărzii de Fier, străjuia deasupra troitei închinată memoriei eroilor legionari.

Oameni mulți, veniți din toată țara, opt preoți, cântăreți de biserică, legionari și simpatizanți, naționaliști și securiști de serviciu ieșiți din decor, toți, într-o vrie primăvărată, filmau de zor cerimoniu, făceau poze sau amestecau în cazan fasolea care, după slujba religioasă, conform tradiției, s-a dat pomană, dimpreună cu vinul, coliva, merete și sarmalele.

Mai multe camere de luat vederi ca niciodată, mai multe fotografii ca niciodată; ținând cont de faptul că presa de a doua, a treia și a patra zi a respectat consemnul de *silenzio stampa*, se pare că au ajuns doar în arhive personale "sau la servicii". Ce dezamăgire trebuie să aibă acești „băieți” atunci când se duc să furnizeze informații serviciilor sau toților, iar acestea le răd în nas, spunându-le că au deja fețele noastre, față, spate și profilul Absolut jenant.

Am instalat un mare umbrar sub care am aranjat pe mese pungile pentru pomană, inscripționate cu simbolul Gărzii de Fier și umplute cu tot ce trebuia. Colive, punge, steaguri și coroane cu simbolul Legiunii, toate spre clătirea ochilor și a sufletelor celor adunați sau adormiți.

Cuibul „Grănicerul” a depus, alături de ceilalți, două frumoase coroane, una din crengi de brad și alta din iederă, amândouă având forma gărzii.

Ioana Arhanghelului Mihail din centrul troitei veghea asupra celor prezenți, cu sabia sa de foc în mâna dreaptă.

Sub binecuvântarea părintelui Iustin Pârnu de la Mănăstirea Petru Vodă, un grup de preoți de la aceeași mănăstire au sosit pentru a lua parte la slujbă, venind cu sarmale moldovenegle de post ce se topeau în gură și colaci pe care i-au împărțit multumii, conform tradiției, spre pomenirea celor asasinați mișlește la ordinul iudaismului, de către regele criminal Carol al II-lea și primul ministru poreclit de popor „Chiorul”.

Ca întotdeauna, ceremonia a fost organizată de Nicador Zelea-Codreanu care a ținut un scurt discurs în care a făcut o succintă analiză a situației actuale catastrofale, discurs în care a îndemnat ca toți naționaliștii creștini să lase orgoliile personale dizolvante deoparte și să conlucreze. Printre altele, a vorbit și despre ceea ce chiar președintele Israelului, Simon Perez, mărturisea cu multă candoare, anume că România a fost cumpărată de străini și în majoritatea cazurilor de evrei. „Principala acțiune a forțelor care au invadat România (câci avem de-a face cu 700.000 de evrei înclăștrâți peste noapte, după cifrele oficiale), este aceea de a distruge tot

ce este național în țara românească, începând cu obiceiurile noastre, cu viața noastră, cu Biserica”.

Un părinte foarte drag nouă (al cărui nume nu îl publicăm, pentru a-i conferi acestuia o oarecare protecție), venit tocmai de la Mănăstirea Petru Vodă, a vorbit minunat de curat și „incorect politic”, spre încântarea inimilor noastre:

„După Sfânta Liturghie unul dintre credincioșii m-a întrebat: Cine este cel din fotografia pe care ați pus-o la cinstire?”, iar eu i-am răspuns că este Corneliu Zelea-Codreanu. „Păi ce legătură are el cu Biserica?”, m-a întrebat credinciosul, iar eu i-am răspuns că poate este unul dintre cei mai mari sfinți ai Bisericii! El nu este canonizat, nici cei care au fost martirizați aici, la Tâncăbești, nu sunt canonizați, din motive pe care le cunoaștem cu toții, și anume acelea că, din păcate conducerea Bisericii noastre este sub același jug și greutate apăsătoare a iudaismului și a masoneriei.

Dar pe sfinți nu-i canonizează oamenii, sfinții sunt mai întâi incununați de Dumnezeu, la fel

Mișcarea Legionară, că încă mai sunt oameni care își iubesc cu adevărat țara și Biserica! Asta este dovada vie că jertfa, sângele martirilor este sămânța creștinilor.

Corneliu Zelea-Codreanu pe care îl avem ca sfânt, dimpreună cu toți sfinții legionari, prin rugăciunile lor, au puterea de a prelungi mila lui Dumnezeu și de a opri mânia Lui care se apropie față de neamul nostru pentru grelele noastre păcate. Pentru că trebuie să știm că păcatele conducătorilor sunt pedepsite de Dumnezeu prin pedepse date asupra întregului neam al acestora.

Vremurile care vin, după cum ne spun și Sfinții Părinți, sunt grele. Unii zic că nu va mai rămân Dumnezeu nici o conducere creștină în toată lumea, căci toată conducerea este sub gheaga satanei.

Dar noi ce putem face? Noi trebuie să ieșim cu orice preț din acest sistem satanic. Vedeti dvs. că se începe cu pașapoartele și buletinele, cu aceste cipuri, cu tehnologia prin care omul să și dea acordul asupra acestui sistem care până la urmă va duce la un guvern unic și guvernul unic va trebui să aibă un conducător unic care este prorocit că va fi acel antihrist (n. n. universal recunoscut a fi de origine iudaică).

Trebuie să fim realiști, dar să avem nădejde.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!”

După aceasta, o foarte apropiată simpatizantă legionară de origine basarabeană, d-na Silvia Boulescu din Galați, a spus povestea dramatică a tatălui său care, scăpat ca prin urechile acului de ordinul regelui criminal Carol al II-lea, datorită faptului că un jandarm a împușcat pe altcineva și astfel numărul cerut, de trei victime, era

complet (ulterior a fost deportat în URSS și nu a mai auzit niciodată nimic despre el).

A urmat ritualul obișnuit, la care 13 legionari îmbrăcați în cămăși verzi au strigat „prezent”, salutând și ridicând spre cer câte o torță aprinsă pentru fiecare asasinat pomenit. „Imnul legionarilor căzuți” și „Sfântă tinerețe legionară” au încheiat ceremonia.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!”

BUFTEA, 1 DECEMBRIE 2009

La trei zile de la comemorarea de la Tâncăbești, de Ziua Națională a României, un grup de reprezentanți ai Mișcării Legionare - Nicador Zelea-Codreanu, a depus la Monumentul Eroilor din Buftea, o coroană din iederă reprezentând o gardă și având următoarele înscrisuri: „Mișcarea Legionară - Omagiu eroilor noștri, Zelea Codreanu”.

Pe o vreme ceoasă, înarmați cu steaguri tricolore, opt legionari îmbrăcați în cămăși verzi și centură cu diagonală, încolonați câte doi, și-au făcut apariția printre oficialitățile orașului (primarul, prefectul), poliției, jandameriei, armată, „servicii” și reprezentanții diverselor partide.

Sub privirile mirate (nu știm de ce!) ale celor prezenți, un oficial a venit să întrebe: „Ce fel de uniforme sunt astea?”, „Legionare” - i s-a răspuns, după care oficialul s-a dus să-l anunțe „marea veste” pe cei care se ocupau cu „siguranța cetățeanului”. În momentul imediat următor s-a anunțat depunerea coroanelor la Monumentul Eroilor căzuți în primul război mondial pentru apărarea pământului strămoșesc, ridicat la dorința Reginei Maria.

(continuare în pag. următoare)

„Agentia de știri
Garda de Fier”

Buftea, 1 Decembrie 2009

Actualitate

DOUĂ PROVOCĂRI KGB-ISTE?

În ultima lună a lui 2009, care a unit în mod nefericit o criză economică cu una politică și în care poporul român apare ca profund dezbinat, anumiți inamici ai noștri ("Ah, aceeași plăcă perimată a complotului împotriva României!", vor spune unii sceptici) au zis că n-ar fi rău să ne mai trântescă două provocări.

MENORA DE LA CHIȘINĂU

"Orice simbol religios: cruce, semilună, stea a lui David ș.a., trebuie să se bucure de respectul omului civilizat al Europei sec. XXI". Aceasta este premiza de la care plecăm.

Când însă unul din respectivele obiecte-simbol este folosit contrar distincției sale inițiale, în scopuri politice, de scandal și dezbinare, își pierde identitatea și semnificația spirituală.

Implantarea menorei iudaice lângă statuia lui Ștefan cel Mare nu e întâmplătoare și, suntem siguri, nu e un act dorit de oamenii pașnici și cinstiți din comunitatea evreiască a orașului Chișinău.

Ne întrebăm: **de ce această menora a fost plantată tocmai acum, când forțele anticomuniste au reputat o oarecare (dar promițătoare) victorie împotriva celor care doresc ca Republica Moldova să rămână sub tutelă rusească? De ce respectiva faptă nu a fost făcută pe vremea domniei micro-țarului Voronin care a transformat Basarabia în feuda familiei sale?** (Cum se știe, o parte însemnată din teritoriu a fost cumpărată de supermoșierul Voronin, în timp ce fiul acestuia, un binecunoscut escroc internațional, se joacă cu sute de milioane de dolari, furați statului prin contracte oneroase.)

Ce se urmărește, de fapt, prin mediatizarea doborârii aceluia simbol mozaic de către un preot ortodox cu drapelul tricolor în mână?

Simplu: **guvernele europene sunt avertizate că în Republica Moldova există un aprig șovinism românofil, mai mult: un feroce antisemitism.**

Că este așa, ne-o confirmă și cetățeanul evreu interviuat, care se plânge că "o asemenea faptă e un sacrilegiu care nu s-a mai făcut până acum".

Ar trebui să ne înclinăm cu cinstire în fața aceluia preot și a basarabenilor care au apărut puritatea simbolului nostru național, statuia lui Ștefan cel Mare; s-o facem însă cu prudență, deoarece e prea bine cunoscută perversitatea moscovită, lipsa de scrupule care, de secole, urzește tot felul de intrigi și provocări menite să înșele opinia publică; să ne temem că se încearcă, disperat, ruperea firelor ce se țes în prezent între Basarabia și România.

GORBACIOV LA BUCUREȘTI

Nu știu cât de potrivit este termenul de provocare KGB-istă în cazul vizitei pe care tovarășul Gorbaciov o face la București.

Suntem poate nedrepti trângând clopotul a diversiune. Ar fi vorba mai degrabă de o nouă și

impardonabilă gafă a postului TV "Realitatea" și a agitatului reporter, cam prea plin de el, numit Tatulici.

Am urmărit și eu acele emisiuni "10 pentru România" din anii trecuți și nu am prea fost mulțumit de ele. Am constatat, nu o dată, o cunoaștere superficială a subiectului și o falsă ierarhizare a valorilor, atât în domeniul artistic și științific, cât și în cel politic.

Cititorii vor putea întreba: "Stai, nene! În ce calitate strămbi dumneata din nas?"

Departa de mine a mă autoimpăuna, dar mă gândesc că **cele 16 cărți de istoria științei pe care le-am publicat, cele aproape 40 de emisiuni TV "O viață pentru o idee" pe care le-am semnat la TVR 2, un premiu UNESCO pentru istoria culturii ce mi-a fost acordat la Paris, îmi dau dreptul măcar să exprim părerea că introducerea în cultură și politică a unui clasament de tip sportiv este o negliobie simplificatoare.**

Trăsnaia cea mai mare este însă să inviți la aceste pseudospectacole personalități politice din străinătate, foști șefi de guverne (cancelarul Kohl) sau secretari de stat de tipul lui Kissinger, pentru care respectivul "exponent al inteligenței românești" are valoarea unui "tehnician de surface" (citește: "măturător de stradă") parizian. Dar umblăm ca turbații după rating, ce să-i faci?

Și iată-l acum pe Gorbaciov, oaspetele lui Tatulici. Exact acum, când în România sentimentul general al bilanțului celor 20 de ani, ziși

"postcomuniști", este o imensă deziluzie.

Ar fi trebuit ca tovarășul Gorbaciov să-și înceapă turneul în visata sa gubernie România cu o vizită la cimitirul victimelor represiunilor comuniste de la Belu. Filindcă acolo nu se află doar tineri ucși de forțele fidele lui Ceaușescu, ci, mult mai mulți, împușcați la sfârșit de decembrie '89 și ianuarie '90, când ordinele de execuție a nevinovaților erau date de oamenii lui Gorby, respectiv Ion Iliescu și criminalul Militaru, cel care i-a lichidat cu sânge rece pe toți aceia care l-au demascat ca spion al Moscovei.

Cine e, de fapt, acest "tovarisci Gorbaciov"?

Nu o dată am întâlnit în presa occidentală ideea că el ar fi "groparul terorii bolșevice", că fără el sovieticii ar fi fost mult mai greu de gonit din inima Europei. **Nimic mai fals! Gorbaciov a fost, întâmplător, ultimul girant al falimentului economic și ideatic al acelei uriașe pușcării**

numită URSS. Nimic altceva decât un negustor falit, care la Malta a cerut România drept compensație pentru pierderea RDG, Ungariei, Poloniei și Cehoslovaciei.

Iar celălalt venal negustor, Bush senior, a fost de acord, vânzându-ne din nou, așa cum a făcut-o cuplul Roosevelt - Churchill, la Yalta.

Arunca la gunoii istoriei de proprii concetățeni, în ciuda "Nobelului pentru pace", Gorby nu mai reprezintă azi decât o epavă politică, de care Tatulici s-a agățat ca să facă rating postului TV de la care își ia simbrăia.

Culmea insolenței este că acest simpatic și zâmbitor "ciolovec" apare în țară tocmai când românii sărbătoresc scuturarea jugului ceaușist și când cu un ochi clipeșc a bucurie, iar cu celălalt își plâng morții, mulți dintre ei sacrificați de Ion Iliescu, Militaru, Voican Voiculescu, Petre Roman și alți agenți ai Moscovei, doar ca să se demonstreze lumii că la noi a fost o revoluție și nu o lovitură de stat.

Nu putem încheia aceste rânduri fără să remarcăm și o **potlogărie mediatică**, venită de data aceasta de la **amicul de peste Ocean: elogiul făcut de ambasadorul SUA lui Laszlo Tokes, "inițiatorul revoluției românești din '89".** Nu este prima oară când acest ofițer al spionajului maghiar cu certe valențe iredentiste (și poate agent CIA) este împins în față de mass-media europeană.

Fără Tokes, se zice, noi am fi rămas multă vreme sclavii familiei Ceaușescu. Nu mai e nevoie să aducem argumente care să combată această absurditate. Trebuie să acceptăm statutul de **cel mai tolerant popor al Europei**, de vreme ce acest ordinar calomniator al României ne reprezintă la Bruxelles: **caz unic în istoria diplomației.**

Va trebui odată și odată să facem un adevărat proces al comunismului, în care veritabili criminali ca Ion Iliescu (încă obraznic-activ în PSD) să dea socoteală pentru executarea fără preget a ordinelor Moscovei, soldate cu sute de victime nevinovate, după 25 decembrie 1989. Și să reparăm eroarea de a-l considera pe minorul versificator Mircea Dinescu drept dizident veritabil, când se știe foarte bine că prin soacra sa, o evreică rusoaică de import URSS, a fost perfect protejat de ambasada Moscovei.

Nu voi uita cuvintele unui vecin (L. K.), cetățean sovietic căsătorit cu o româncă ce și-a făcut studiile în URSS prin anii '50, care la îngrijorarea mea "ce i se poate întâmpla curajosului Dinescu", mi-a răspuns, râzând: "Fii pe pace. E perfect protejat de ambasada noastră. Nu i se va clinti nici un fir de păr din cap". Ceea ce, cum știți, s-a și întâmplat, spre deosebire de inginerul Ursu și alți oponenți ai regimului, care au plătit cu viața sau cu pușcări curajul lor.

Prof. dr. Radu Iftimovici

Kremlinul

ȘTIRI LUNA DECEMBRIE (continuare din pag. precedentă)

Au fost anunțați și au depus în ordine coroane de flori partidele: România Mare, PNL, PSD și PDL, ultimii extrem de zgomotoși și complet deplasați. Apoi primarul a invitat "pe cei care mai doresc să depună coroane", să o facă, **că doar era vorba de cinstirea eroilor neamului și nu de propagandă electorală, așa cum au înțeles PDL-iștii care se aplaudau unli pe alții și care au oprit anunțarea noastră la microfon atunci când, cu imparțialitate și corectitudine, primarul a vrut să o facă.**

Camarazii Sanda și Moraru au înaintat în pas militar și au depus la baza monumentului Garda închinată martirilor neamului, după care au executat salutul legionar, împreună cu ceilalți camarazi, apoi, pe fundalul imnului național, legionarii s-a retras din mulțime ordonat, pentru a nu crea angoase și animozități inutile cetățenilor "uimiți". "Uimiți" pentru că așa vrea Cristian Szilvassy, care în "Jurnalul.ro" de a doua zi, emană un articol intitulat "Soarele Mișcării Legionare răsare la

Buțea". Și ce? Mori de ciudă? **Să vezi când o să răsară în Harghita și Covasna!** Bineînțeles că punctul pe care vrea ungușorul să-l atingă, prin insinuări, este un neadevăr, alături de acela de a aduce atingere primarului pentru "crima" de a fi permis unor naționaliști români să depună o coroană la Monumentul Eroilor. Cu acest primar noi, de altfel, nu avem nici o tangență

Interesant este că pe dl. Szilvassy nu l-au deranjat niciodată nici "Garda maghiară" revizionistă mărșăluind prin Ardeal, și nici monumentele criminalilor de război unguri de pe teritoriul României.

Bineînțeles că scriitorășul se face că nu cunoaște **Constituția europeană, ca și Constituția României, în virtutea cărora noi activăm.**

Bineînțeles că netalentatul se face că nu cunoaște **Constituția României, în virtutea căreia U.D.M.R.-ul este un partid ilegal, constituit pe criterii etnice.**

Dar să-i spunem "uimitului" ce declara la postul OTV ziaristul grec Nikos, la data de 14 oct. 2009, ora 14,30, la emisiunea "Să trăim bine":

"La noi minoritățile sunt formate din turci, albanezi și bulgari și, dacă vor să facă partid politic, nu au decât să se ducă în țările lor.

Dacă UDMR-ul ar fi venit la noi, la greci, să facă partid politic, noi l-am fi aruncat în mare.

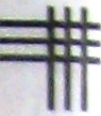
Asta nu există nicăieri în lume, decât în România!"

Destul de clar??!

Singurul lucru pe care și l-a dorit Mișcarea Legionară a fost acela de a-și aduce omagiul eroilor neamului, iar aceasta se va întâmpla mereu, indiferent de cine ne conduce, sau de cine latră în urma noastră a pagubă.

Trăiască România și eroii săi, trăiască Legiunea și Căpitanul!

TERMENI DEFORMAȚI DE DIVERSIUNEA IUDAICĂ

Din discuțiile avute cu camarazi și cu simpatizanți am constatat că o serie de termeni utilizați în mod curent azi (în discuții, în literatură, în presă), au

căpătat o conotație falsă, corespunzătoare intereselor iudaice, de aceea ne simțim obligați să

deslușim adevăratul sens al acestor termeni: sursa utilizată: Larousse.

REDACȚIA

NAȚIONALISM = 1) doctrină care afirmă preeminența interesului națiunii în raport cu interesele de grup, de clasă și individuale.

2) mișcare politică a indivizilor care aparțin unei națiuni, care vor să impună preeminența națiunii lor tuturor celorlalte interese.

NOTĂ: DECI naționalismul nu are nici o legătură cu antisemitismul, sau cu terorismul, sau cu xenofobia, sau cu rasismul, sau cu șovinismul, ȘI NICI NU REPREZINTĂ VREUN DELICT - SAU MĂCAR CEVA REPROBABIL !

FASCISM = 1) regim stabilit în Italia, de la 1922 la 1945, instaurat de Benito Mussolini, și având ca fundament dictatura unui partid unic, exaltația națională și corporatismul;

2) doctrină și practică urmărind să stabilească un regim ierarhizat, corporatist și naționalist.

Corporatism = doctrină economică specială care vizează crearea instituțiilor profesionale corporatiste, reprezentând a puterii publice.

NAȚIONAL-SOCIALISM = NAZISM = doctrină naționalistă, anticomunistă și rasistă și în mod special antisemită, expusă de Adolf Hitler în "Mein Kampf" (1923-1924), care a fost ideologia politică a Germaniei hitleriste (1933 - 1945).

Fondat la Munchen în 1920, Partidul Național-Socialist (Nazist) domină Germania de la 1933 (de la ascensiunea lui Hitler la putere), la 1945. El a impus un regim sprijinit pe entuziasmul maselor.

(continuare în numărul viitor)

PENTRU NELEGIONARI (continuare din pag. 3)

Dacă stăm să ne gândim, ideea de bază a fost anihilarea prin orice mijloace, căci au folosit tot arsenalul, mergând până la asasinarea individuale și masacre în perioada interbelică, și până la genocidul soldat cu 500.000 de victime, în marea majoritate legionari, în timpul regimului iudeo-comunist.

Vorbind despre perioada de început, a anilor 20-30, iudaismul și-a luat următoarele măsuri și a luat anumite atitudini:

Prima măsură a fost cumpărarea politicienilor cu rol de decizie și nu numai, transformându-i în unelte docile, chiar mai mult decât atât, convingându-i că este interesul lor vital de a distruge Mișcarea Legionară care, dacă ar ajunge la putere, le-ar desființa sistemul de avantaje - lucru care nu era departe de adevăr.

Întrucât Mișcarea Legionară, prin expresiile sale politice (partide), participa la lupta politică prin mijloace democratice și absolut constituționale, trebuia aplicată o metodă care să îi forțeze pe legionari să iasă din comportamentul legal și normal pe care îl adoptaseră.

Metoda aplicată a fost pe măsură celor care au inspirat-o: teroarea de stat în forma cea mai dură - o putem numi criminală, pentru că finalul erau crimele.

Vă dau câteva exemple în care statul român, prin reprezentanții și cărmuitorii lui, comitea crime în numele salvării siguranței naționale, absolut la fel ca în timpul regimului comunist:

- **Tineri împușcați pe stradă în timp ce lipeau afișe electorale, bineînțeles în timpul campaniei electorale, bineînțeles pentru un partid legal, înscris oficial ca participant la alegeri;**

- Tineri - elevi și eleve de liceu - lucrau la Iași într-o grădină de legume pusă la dispoziția lor de boieroaica Ghika, grădină care alimenta în parte studenții care făceau cărămizi pe malul Prutului pentru a construi Căminul Studenților Creștini de la "Râpa Galbenă". Studenții israeliți aveau mai multe cămine și, când studenții creștini au vrut să își facă și ei un cămin, fără să ceară nimic de la nimeni, au fost arestați, legați și duși prin tot orașul de jandarmi cu baioneta la armă, la prefectura poliției, și bătuți cu sălbăticie - copii de 15-16 ani; mulți au rămas infirmi toată viața.

- Un grup de câteva sute de tineri, legionari sau nu, vor să facă un dig pe malul Buzăului, pentru a salva comuna Vișani de inundațiile aproape anuale. Sunt interceptați de către jandarmi călare, somați să se culce în noroiul drumului și apoi călcați în picioare cu șarje de cavalerie, legați și duși pe jos din post în post până la localitatea de domiciliu.

- Pentru a primi investitura de prim-ministru, I. Gh. Duca acceptă condiția de a desființa partidul reprezentând Mișcarea Legionară, impusă de bancherul "francez" Finaly, președintele Alianței Israelite Mondiale și, în afară de aceasta, dezlanțuie o prigoană încheiată cu următorul bilanț: 17 asasinări fără vreo condamnare judiciară, 20.000 de percheziții domiciliare la familiile de legionari, bineînțeles fără nici un ordin al Parchetului, un număr apropiat de arestări abuzive, în urma interogatoriilor celor arestați cca. 600 de

tineri ajungând în spital din cauza schinguirilor suferite la poliție.

Concomitent, I. Gh. Duca acceptă împământarea a 300.000 de evrei care fugeau din Germania lui Hitler (în 1933) și interzice repatrierea aromânilor din Peninsula Balcanică, pentru care, până la el, granițele fuseseră deschise, pentru colonizarea Cadrilaterului.

Presiunea ajunsese la maximum, cazanul răbdării a explodat: doi macedoneni și un român schingiuți în beciunile prefecturii jură să se răzbuie și îl pedepsesc pe Duca, îl împușcă în gara Sinaia.

Exemplu cam lung, de altfel destul de bine cunoscut, dar caracteristic pentru tactica aplicată de guvernele-marionetă ale regimului criminal Carol al II-lea (1930 - 1940), el însuși marioneta amantei regale, oficiale, Elena Lupescu (Wolf-Grugberg), tactică ce prevedea comiterea de ilegalități mergând până la crime, pentru a forța reacția firească a legionarilor, catalogați apoi de autorități ca atentatori la ordinea de drept a statului român.

Odată declarați în această categorie, susținuți de presa 80% proprietate evreiască iudaismului i s-a părut firesc să dezlanțuie seria crimelor, depășind cifra de 1.000, în care se include asasinarea prin strangulare a lui Corneliu Zelea-Codreanu și a altor 13 legionari în 1938, asasinarea Statului Major Legionar în 1939 (252 de persoane aflate în custodia statului).

Am dat numai câteva exemple din nenumăratele

Și sub teroare munca benevolă continuă

cazuri.

Paroxismul va fi atins în primii 20 de ani ai regimului iudeo-comunist (1944 - 1964), când toată conducerea statului român este ori în mâna evreilor, ori sub influența directă a acestora, fiind convingiți că siguranța dăinuiri lor politice este direct proporțională cu numărul de români uciși în pușcării, lagăre, Canal, Aiud, Gherla, Sighet, mine de plumb sau uraniu, Periprava etc., etc. Cum spuneam mai sus, răzbuirea evreiască a fost îngrozitoare, transformându-se în genocid, asasinând toți oamenii politici ai perioadei interbelice (inclusiv comuniști), floarea intelectualității române, militari de frunte ai aceleiași perioade, zeci de mii de preoți sau ierarhi ai Bisericii Ortodoxe, țărani mai înstăriți, dar cu precădere legionari făcând parte din categoriile sus-amintite sau nu.

Trebuie remarcată spirala tot mai mare a asasinatelor, creșterea exponențială a terorii, începând de la schilodirea liceenilor din Iași la 1924 și culminând cu genocidul iudeo-comunist.

Este capital de remarcat că răzbuirea iudaică nu a avut nici o secundă corespondent în acțiunile Mișcării Legionare și că, până la asasinarea lui Corneliu Zelea-Codreanu în noiembrie 1938, nu s-a putut constata moartea vreunui evreu provocată de legionari.

Tot ce se întâmplă după asasinarea Căpitanului - referindu-ne la rebeliune (1941), deportări în Transnistria, trenul morții, românizări ale bunurilor evreilor și alte evenimente "reclamate" astăzi de aceștia - nu au nici o legătură directă cu Mișcarea Legionară, lucruri care se petrec între 1941 și 1943, când legionarii erau în închisori, în "batalioanele morții", trimiși în linia întâi în misiuni sinucigașe sau mitraliați din spate de viteaza jandarmerie română, sau fugiți în Germania și închiși acolo în mult cunoscutele lagăre germane.

Atunci se pune întrebarea: De ce atâta revărsare de ură din partea evreilor?

Într-un cuvânt, pentru că legionarii au fost singurii conștienți, sau dacă vreți singurii conștienți care au fost și hotărâți să își dea viața pe altarul țării românești. Legionarii nu au fost de vânzare și lucrul acesta, total atipic pentru politicienii de atunci și de acum, a făcut inutilă arma principală de luptă a evreilor.

Situația de astăzi a României, afiliată la jurisdicția europeană, permite orice tranzacție comercială în interiorul Uniunii a societăților transnaționale ai căror proprietari reali nu pot fi niciodată cunoscuți.

România este bumpărată bucată cu bucată: presa aproape în totalitate este cumpărată, se cumpără suprafețe enorme de teren agricol la preț de savană africană, pădurile sunt în mâna unguilor în Ardeal și în restul țării exploatare de "societăți anonime" care rad totul în calea lor. Bogățiile naturale, acelea care mai sunt, dar și cele care vor fi (apropos de cele din Marea Neagră), sunt deja în mâini străine.

Noile legi europene fac să dispară micile gospodării țărănești, statul face împrumuturi exorbitante cu dobânzi mari la băncile din țară care sunt vândute tot potențailor finanțelor internaționale, la bănci străine cu același stăpâni, zălogind țara care va deveni, dacă se poate mai mult decât acum, a oricui, numai a românilor nu.

Acest tablou sumbru, pe care îl cunoaște tot românul, trebuie să fie ultimul și cel mai puternic semnal de alarmă, care să mobilizeze, să trezească pe români din somnul letargic în care au fost aruncați de o propagandă bine pusă la punct de cei ce dețin presa în România și în lume, și să conștientizeze că singurii dușii și capabili să facă ceva sunt naționaliștii (a nu se confunda cu "național-comuniștii")!

Nu uitați: "somnul rațiunii creează monștri", iar somnul națiunii favorizează dispariția ei!

Spiritualitate

MASONIZAREA BISERICII SAU

"AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT" - SAVATIE BAȘTOVOI (IV)

(continuare din numărul trecut)

Oamenii continuă să fie reprezentați de simboluri și semne, să se regăsească și să se identifice în ele. *Cine nu are un semn care să-l reprezinte, nu există.*

Oare de ce Israelul are pe steagul de stat steaua lui David?

Și o să vă mai întreb: *oare cum s-a ajuns ca majoritatea statelor din lume care sunt populate de creștini să aibă stele pe steag, în loc de cruce, sau să nu aibă nimic? Când și de ce au căzut afișarea crucii în Parlamentul României! Al dracului popor!*

Dacă te duci în Israel, sâmbăta nu lucrează nimeni, toate magazinele; sunt închise! Și nimeni nu se revoltă, nu-l dă în judecată la Strasbourg sau mai știu eu pe unde. Pe steag stă steaua lui David, un semn religios. Numai în România deranjează crucile și icoanele din locurile publice... *Și stil pe cine deranjează? Tot pe evreii! Dacă citești rapoartele lor, afli că reclamă afișarea crucii în Parlamentul României! Al dracului popor!*

Iudeii au ucis Mântuitorul, cerând ca sângele Lui să fie asupra lor și asupra copiilor lor și, iată, sunt două mil de ani de când nu-și mai află odihna, fiind urâți de toți. *Templul lui Solomon a fost dărâmat în vremea lui Vespasian, la treizeci de ani după răstignirea lui Hristos, și nici până azi nu a fost ridicat. Nu de bani duc lipsă evreii, ci de binecuvântarea lui Dumnezeu. Vremea templului și a jertfelor de animale a trecut odată cu jertfa Fiului lui Dumnezeu.*

Ce propovăduiesc ei azi, și cui? Un singur lucru, acela că Hristosul creștinilor nu este adevăratul Mesia. Hristos este piatră de poticnire pentru mulți, precum a zis Apostolul Pavel, și cei care vor cădea pe ea se vor zdrobi, și de va cădea peste cineva, îi va strivi...

Anul 2004, Chișinău - slujbă cu Președintele. Izgonirea demonului mut

La vremea scrierii acestor rânduri, în Republica Moldova un kilogram de parizer bun costa în jur de 100 de lei moldovenești.

Atunci când, în anul 2000, reprezentanții partidului comunist, în campania lor electorală, au mers cu mașini mari sovietice și au vândut prin sate parizer cu 2,60 lei, țara părea să se transforme într-o scenă din Bulgakov. Comuniștii făgăduiau alegătorilor că, dacă vor ajunge la putere, vor aduce iarăși prețurile din Uniunea Sovietică, echivalând leul moldovenesc cu rubla sovietică.

După ce au vândut câteva mașini de pâine cu 14 bănuși bucata și câteva sute de kile de parizer cu doi lei și șaizeci de bani, comuniștii au fost aleși la guvernare cu majoritate de voturi.

Este de prisos să mai spunem că după alegeri prețurile, în loc să scadă, au crescut.

Scurgându-se cei patru ani de guvernare comunistă, s-a apropiat iar vremea alegerilor.

De data aceasta comuniștii nu au mai ieșit să vândă pâine și salam la prețuri sovietice, pentru că s-au gândit să folosească pe post de momeală biserica. *Președintele comunist deveni peste noapte un simbol al renașterii religioase și mare ctitor de locașuri sfinte.* Mai în glumă, mai în serios, domnia sa (sau tovarășia, nici nu știm cum să-i spunem) a început să se compare cu Ștefan Cel Mare, iar un preasfințit din Albania, venind în Moldova, a declarat pentru presa locală că nu a mai văzut niciodată o conlucrare atât de rodnică între biserică și stat și că numele președintelui Moldovei va rămâne înscris în istorie alături de numele împăraților bizantini.

Liderul comunist zbura cu mitropolitul la Ierusalim în sâmbăta Paștelui și aducea poporului focul sfânt.

Nu știm cum de nu îi tremura mâna acestui Prometeu comunist și cum de nu se picura cu ceară atunci când aprindea lămpările credincioșilor. În mîntuirea care își întindea mâna pentru a lua lumină din mâna comunistă erau soțiile, copiii și nepoții preoților care au fost uciși și deportați de comuniști. Regimul sovietic a ucis peste 200.000 de clerici. **O bațocură mai mare a memoriei acelor preoți nici că se putea gândi.**

Bineînțeles, comuniștii au câștigat din nou alegerile.

- Iubiți frați creștini! Își începu Mitropolitul cuvântarea. **Astăzi ne-am învrednicit să ne rugăm împreună cu conducerea țării.**

Trebuie să fim mulțumiți că avem parte de o așa conducere, care sprijină sfânta noastră biserică. Dvs. știți de acum de la televizor că dl. Președinte a renăscut Mănăstirea Căpriana, această sfântă ctitorie a domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt, iar acum intenționează să restaureze și Mănăstirea Curchi, și alte locașuri sfinte...

Eu personal îi mulțumesc d-lui Președinte pentru că în fiecare an ne plătește avionul și dumnealui singur, lăsând orice treburi, zboară împreună cu noi la Ierusalim pentru a le aduce și credincioșilor din Moldova focul haric.

Datorită sprijinului acordat de domnul Președinte, în fiecare an un număr însemnat de preoți din mitropolia noastră poate zbura cu avionul plătit de Președinție la Ierusalim, pentru a se închina la Locurile Sfinte și pentru a se întări în credință. (...)

- Aceasta este o datorie a noastră față de popor, îngână Președintele.

Conducerea țării trebuie să fie alături de problemele poporului. (...) Noi suntem pentru ridicarea nivelului de trai în republica noastră și alinierea la normele europene!

La masa întinsă în curtea bisericii cuvântările au continuat în același spirit. Au vorbit pe rând premierul, consilierii prezidențiali, alți doi episcopi, preotul paroh.

Vlădica MITROFAN își făcu semnul crucii, rostind formula tradițională pe care o rostește preotul ortodox la începutul predicii pe amvon:

- În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh! Iubiți frați și surori! Cu părere de rău, am văzut că astăzi amvonul sfintei biserici s-a transformat în tribună politică! S-au rostit multe cuvinte frumoase, de laudă, dar nu la adresa lui Dumnezeu! S-a vorbit prea mult despre politică, dar nu s-a zis nici un cuvânt despre Evanghelia zilei. Dați-mi voie să tâlcuiesc înțelesurile Evanghellei de azi, căci știu că cel mai mulți dintre voi ați venit pentru a vă ruga Domnului și pentru a asculta sfintele cuvinte, care sunt cuvintele vieții veșnice prin care noi toți ne umplem de nădejdea mântuirii și devenim mai buni!

Evanghelia de astăzi ne istorisește **minunea pe care Domnul și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos, în negrăita Sa iubire de oameni, a făcut-o față de tânărul stăpânit din pruncie de un demon mut.**

Ce lucru cumplit este să nu poți vorbi!

Darul vorbirii a fost dat de Dumnezeu numai oamenilor și prin el ne deosebim de restul făpturilor. Și animalele comunică între ele, dar nu prin cuvinte. **Dacă oamenii ar fi trebuit să trăiască precum animalele, nu ar fi avut nevoie de cuvinte.**

Nu ai nevoie de cuvinte pentru a chema pe cineva în ajutor, pentru a-ți face cunoscută foamea sau afecțiunea. Oare nu se înțeleg animalele între ele fără să aibă nevoie de cuvinte și bare nu înțelegem noi înșine ce voiesc animalele, după sunetele și mișcările pe care le fac?

De aceea, vă spun, iubiți frați și surori, că pentru un singur lucru l-a lăsat Dumnezeu omului graiul:

pentru a vesti lauda și minunile Lui, pentru a-l slăvi pe Dumnezeu.

Tânărul acela

stăpânit de demon a crescut în casa tatălui său, a fost îngrijit și înconjurat cu dragoste, dar el nu-și putea mărturisi dragostea și mulțumirea pe care o purta tatălui său. Că tatăl său era iubitor, se vede din faptul că își căra fiul îndrăcit în urma Mântuitorului Hristos, pentru a-l cere ajutorul. *Față de o astfel de iubire nu a putut rămâne nepăsător Hristos, care este Iubirea însăși. El a poruncit cu putere dumnezeiască demonului și acela a ieșit îndată din tânăr, lăsându-l ca mort. A fost ca mort, deoarece a murit unei vieți supuse robiei, pentru a se naște spre o viață liberă.*

Așadar, știind cât de mare este darul vorbirii și la ce ne-a fost dat, să nu-l folosim doar în scopurile care pot fi atinse și fără cuvinte, de animalele necuvântătoare, ci să deschidem mai des gurile noastre spre lauda lui Dumnezeu!

Oricine tace atunci când trebuie să mărturisească numele lui Hristos este mai de plâns decât acest tânăr pomenit în Evanghelia de azi!

Oricine se teme să mărturisească adevărul, se află în robia demonului muțeniei!

Să izgonim demonul muțeniei din inimile noastre! Oricine îl va mărturisi pe Fiul lui Dumnezeu înaintea oamenilor, și Fiul îl va mărturisi în ziua de Apoi înaintea Tatălui și a îngerilor; dar oricine se va rușina de numele lui Hristos înaintea oamenilor, și Hristos Se va rușina de el în ziua cea de Apoi. Amin!

Mulțimea răspunse într-un glas:

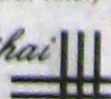
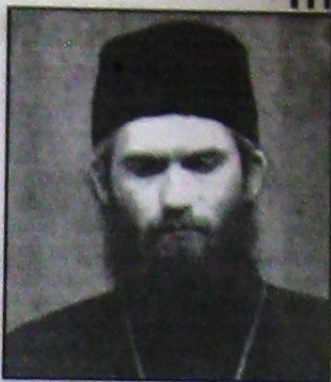
- Mulțumim, părinte!

Toți acești oameni, care până acum păreau atât de importanți, dintr-o dată au apărut în toată goliciunea lor. (...) Tot poporul a văzut cât de mare poate să apară un simplu arhiereu, care nu era nici cel mai mare în grad, nici cel mai bătrân, atunci când vorbește în numele lui Hristos cu îndrăzneală. Cuvintele lui erau adevărate și vii, dând pe față toată deșertăciunea și neputința acestei lumi în fața măreției lui Dumnezeu și a poruncilor Lui. **Vlădica Mitrofan nu era un predicator strălucit, el urma schemele predicatorilor învățați la seminar, dar avea credință și această credință se transmitea ascultătorilor.** Cuvintele lui simple te ungeau la suflet. Poporul zvâcnea împreună cu duhul acestui episcop, simțindu-se iubit și apărat în fața pericolelor de orice fel.

Odată cu dragostea poporului însă creșteau invidia și ura împotriva credinciosului episcop Mitrofan.

Ajuns la mașină, Președintele începu să injure și să trântescă. Această cuvântare a vlădicăi Mitrofan și rușinea pe care o simțise veneau după un recent scandal pe care îl avusese în presa moscovită. Cu câteva săptămâni înainte, președintele comunist a avut o reuniune cu preoții Mitropoliei, tot în scopuri electorale. Ori că era beat, ori că era pus pe glume, dar Președintele a zis cu această ocazie că *Hristos este primul comunist din istorie și de aceea creștinii trebuie să voteze partidul comunist.* Și pentru că nu toți preoții sunt lipsiți de umor și aserviți politic, informația aceasta a făcut până seara inconjurul lumii. *Nu numai presa de la Chișinău, dar și cea moscovită se amuza pe seama faptului că Președintele comunist le-a finit popilor o predică în care le-a deconspirat temeliurile comuniste ale creștinismului.* Coroborate, întâmplarea care a pricinuit scandalul în presă și cea de azi îl făceau pe Președinte să turbeze de mânie.

(continuare în numărul viitor)

AGRESIUNEA STATULUI ÎMPOTRIVA CETĂȚEANULUI (I)

- CONFERINȚĂ LA SUCEAVA, NOV. 2009 -

FUNDAȚIA "ȘFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI"

La începutul lunii noiembrie a.c., la Casa de Cultură din Suceava a avut loc o conferință publică ținută de Fundația creștină „Șfinții Martiri Brâncoveni”, având ca titlu „Dreptul legal al cetățeanului de a se apăra împotriva statului”.

Conferința, pe al cărui afiș apărea preotul Iustin Petre și avocatul Cezar Axinte, dorea să cuprindă mai multe teme, printre care și aceea, foarte interesantă, intitulată „Șfinții termitelor comuniste - modele de reacție la agresiunea unui sistem totalitar ateu”.

Ajuns cu trenul de la București și îmbrăcat în cămașă verde și centură cu diagonală, am luat loc în sala ce era arhiplină în ciuda mijloacelor modeste prin care se făcuse reclamă conferinței. Pe scena sălii se afla părintele, avocatul Cezar Axinte și un domn doctor al cărui nume nu l-am reținut.

Primul cuvânt i-a aparținut părintelui Iustin Petre.

„Mântuitorul Isus Hristos a zis că este greu să fi profet în patria ta, dar eu zic că este foarte greu să vorbești în patria ta.

Acum șapte ani, în 2002, ne întâlneam oarecum într-o atmosferă conspirativă, într-o casă de pe str. Vasile Lupu din Constanța. Cei de atunci, printre care și eu, eram stăpâniți inexplicabil de un sentiment de ilegalitate. Acest sentiment ne-a trecut atunci când a încolțit în mintea și în sufletul nostru ideea că în societatea modernă și în statul de drept numit România, creștinul are dreptul la legitimă apărare.

Conferința d-lui Axinte vine ca un plastru peste rana deschisă de agresiunile legale sau mai puțin legale pe care le face Occidentul, prin reprezentanții noștri, asupra ființei noastre naționale și asupra sentimentului nostru creștin ortodox.

Creștinul ortodox poate să se apere, trebuie să se apere, dar trebuie să o facă în cunoștință de cauză pentru că altfel riscăm să ne asemănăm cu un animal prins în laț, cu lațul strâns în jurul gâtului, și care se zbate între viață și moarte.

Așadar, vestea cea bună este că ne putem apăra, iar dl. avocat Cezar Axinte ne va spune și cum o putem face.

Ceea ce vă mai pot spune este că România nu mai poate fi salvată în momentul de față decât prin educație. Este singurul teritoriu pe care mai merită să luptăm și în felul acesta am înființat o grădiniță, o școală și o librărie brâncovenească. Eram la început o mână de oameni, dar și Mântuitorul a pomit cu 12 uoienici și a cucerit cel mai de temut imperiu, Imperiul Roman.

Trebuie să începem noi să facem ceva și nu să așteptăm de la alții.

Orice parohie din țara asta poate să facă să funcționeze în curtea ei o grădiniță și o școală. Acest lucru este permis de lege.

Lesă este destul de strânsă și oricât de mult ne vom încorda, nu vom face decât să ne risipim eforturile fără să rămână în urma noastră ziduri de suflete, oameni cu conștiință.”

Apoi, după o scurtă introducere, avocatul Cezar Axinte și-a început expunerea:

„La conferința mea de la Constanța au venit colegi de-ai mei din domeniul avocătesc, care după oino minute au plecat: ei se gândeau că va fi vorba de un expozeu pe teme juridice pe această temă atât de controversată a legitimei apărări. Nici pe departe.

Titlul acestei conferințe a pomit de la realitatea ontologică a modului cum Dumnezeu l-a construit pe om și care se regăsește în dreptul nostru juridic.

Eu am făcut legătura între cele două stări, una juridică și cealaltă ființială, anume că omul atunci când este pus cu spatele la zid trebuie să reacționeze cumva. Construcția lui îl obligă la aceasta! Legitima apărare este mecanismul prin care Dumnezeu l-a înzestrat pe om spre a fi pregătit atunci când raționalitatea și socoteliile lui sunt depășite.

Pe afișul ce anunța conferința scrie: „Agresiunea statului împotriva cetățeanului”. Noi o să mergem puțin mai departe și o să vorbim de agresiunea statului împotriva persoanei. Pe noi ne interesează dacă statul, prin acțiunile sale, păgubește și lezează

în vreun fel persoana, sau aduce atingere scopului cel mai înalt pe care îl are o persoană. Noi, românii, ca și creștinii ortodocși, ajungem la situația în care statul a căscat o prăpastie între persoană și putere.

Dilema este dacă atunci când ai o problemă litigioasă mai poți să te adresezi autorităților statului, în cazul în care statul este chiar cel care îți aduce atingere unor drepturi și libertăți ale tale, și care nu sunt un dat al lui, al statului, pentru că viața, de la zămislire și până în veșnicie, nu este un drept, nu este un dat al statului, ci al lui Dumnezeu?!

Oamenii sunt victimele unei confuzii unașe și a unei manipulari unașe.

Deci ce se întâmplă când statul este cel care îți afectează scopul cel mai înalt, știind că scopul nostru cel mai înalt nu înțelege odată cu semnarea certificatului de deces, cu oprirea pulsului, cu încetarea vieții biologice?

O altă întrebare este dacă statul actual știe ce înseamnă a conduce un popor creștin ortodox? Oare mai înțeleg cei care ne conduc lucrul acesta?

Din toate datele pe care le avem și pe care deja le simțim, cu toți porii, cred că întrebarea mea este retorică.

Această conferință are scopul ca oamenii să se încredințeze că nu sunt nebuni și că mai sunt și alții care gândesc ca ei și care simt aceleași

ia temperatura corpului social. Corpul social funcționează la altă scară decât corpul uman, dar similar cu acesta, pentru că, așa cum ne spune Biserica, el este un tot, un trup. **Autoritățile ne iau acum temperatura corpului social iar dacă acesta nu reacționează, dacă temperatura este sub 35 de grade, corpul social ca și corpul uman intră în hipotermie, și o fază medie a acestei hipotermii este aceea când omul are halucinații, iar în faza avansată începe chiar să i se pare că îi este cald -** cu alte cuvinte, distorsionează realitatea. (n. n.: așa cum spunea un filosof american contemporan, oamenii vor fi nefericiți dar vor spune că sunt fericiți pentru că lozincile prin care sunt anunțați că au o altă stare decât cea reală vor fi inoculate în mințile lor de către stat prin toate mijloacele posibile, care se află în mâna acestuia; oamenii „vor fi fericiți” pentru că așa li se spune că sunt! Iar exemplul mai bun ca America nici că se putea găsi.)

Este de maximă necesitate pentru corpul social ca el să aibă o reacție, pentru că în acel moment sistemul imunitar intră în funcțiune și crește febra, crește temperatura acestui corp. Când acesta are și conștiință de sine, el nu se mai numește corp social al unui popor sau populații, ci al unui Neam, iar dacă aceea conștiință apare dintr-un sentiment creștin și ortodox, atunci corpul social se numește Neam creștin ortodox.

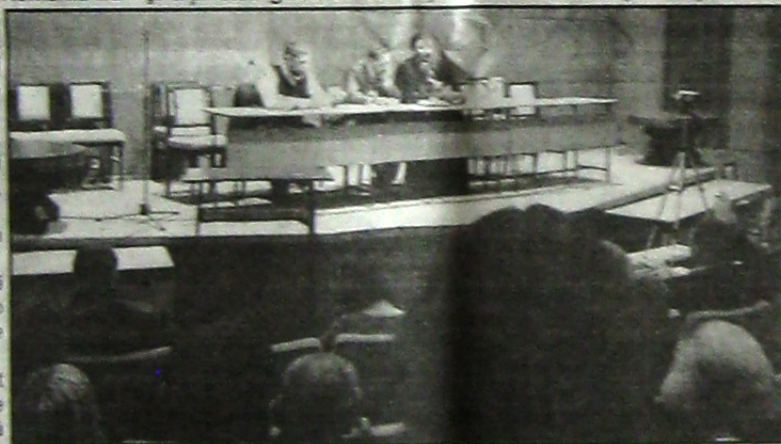
De ce s-a ajuns la situația în care creștinul se simte agresat, bombardat, într-un război psihologic în care domină frica și panica? Făcând o paranteză, trebuie să vă povestesc cum într-un mic orașel din Dobrogea, unde am asistat la slujba religioasă, aceasta aproape că nu se putea ține din cauză că toată lumea tușea, pe toate vocile, în toate registrele, astfel că nu se auzea nimic în acea biserică. Azi dimineață am fost la slujbă la Mănăstirea Sihăstria, iar acolo, deși era plin, nu tușea nimeni. În acel moment m-am gândit la efectul indus de psihoza virusului gripal, pe toate mediile de comunicare și sub toate formele, medii care, contaminând orașele, îi făceau pe enoriași să

tușească, în timp ce aceia care erau ruși de lume nu aveau absolut nimic. Ni s-a indus această psihoză că suntem bolnavi, iar dacă nu suntem, o să fim și bineînțeles că „o să murim” dacă nu ne vaccinăm. Dar moartea nu-i o noutate, toți știm despre lucrul acesta. Am văzut o hartă care arăta că în Ucraina au murit 100 de persoane, în Ungaria 20 și uite așa înconjură harta aceea România, dar în România nu a murit nimeni. Ce ne facem că nu a murit nimeni? Ce faceți? Noi de două luni vă bombardăm mediatic și voi nimic? Cum se poate că un neam atât de uimitor cum este neamul românesc a ajuns în situația de a fi hrănit zi de zi, oas de oas, minut de minut cu otrava aceasta mediatică? Ce s-a întâmplat cu anticorpii noștri?

După ce am studiat legislația în domeniul acesta al libertăților noastre (pașapoarte, vaccinuri, etc.), mi-am dat seama că am intrat într-o capcană, într-un joc pe care ei îl controlează, iar noi nu trebuie să intrăm în capcana aceasta. Vă spun răspicat: NICI UN FEL DE VACCIN NU ESTE OBLIGATORIU! Punct!

[continuare în pag. 15]

A consemnat Ionut Moraru

agresiuni asupra propriei persoane.

Autoritățile statului au arătat fără nici un echivoc că nu înțeleg ce înseamnă viața creștină și creștinul practicant. Vorbim de o realitate de 2000 de ani care astăzi este amenințată, este agresată, iar noi trebuie să facem ceva.

Prin felul în care legiuitorul construiește noua paradigmă privind drepturile și libertățile individuale, acesta nu reușește să armonizeze dorința noastră de a supraviețui ca neam creștin, cu dorința lui de a-și impune agenda politică (n. n. atee). Acum cinci sau șase ani toate cele ce ni se întâmplă astăzi, începând cu vaccinuri, pașapoarte, coduri de bare, homosexuali. Tratatul de la Lisabona, erau de domeniul fantasticului. Iată că astăzi toate acestea se produc chiar sub ochii noștri.

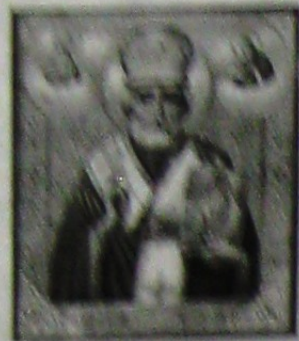
Iată acest virus nemaipomenit, care astăzi nici nu mai este numit, este nenumit de la o zi la alta se numește altfel: „noul virus gripal”, „virusul gripei porcine”, „AH1N1” etc. și devine principalul factor și motiv de panică împotriva cărula, chipurile, statul ne apără. Acesta este un balon de încercare - iar dl. doctor aici de față mi-a dat dreptate - balon aruncat de autorități prin care se

Evandentia

MLĂDIȚE ALE SFÂNTULUI NICOLAE

Întotdeauna Nicolae este un copil care va rămâne și mai mare decât al lui. Nicolae în teologia creștină ortodoxă este considerat un mare ocrotitor al copiilor și al părinților. El este înțeles ca cel care îi ajută pe copii să crească și să devină oameni buni și sărbătoriți.

NICOLAE, cunoscut în Transilvania între anii 1262 - 1264, s-a remarcat ca bun creștin, bun călăuzitor politic și mare artist, alături de care s-a scris că a existat. A scris despre viața și activitatea creștină ortodoxă, dar a fost în mod special preocupat de activitatea artistică și literară în țările din jur. Nicolae este considerat un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

NICOLAE ALEXANDRU, unul al țării Românești între anii 1380 - 1384, fiul lui Basarab I. S-a preocupat în mod special pentru dezvoltarea economiei și autonomia statului. A organizat vânătoarea sa, învingându-l și câștigând cultura și a fost marele său. A organizat Armata sa în România în 1384, care era unul din cele mai puternice armate ale țării de atunci. A fost un mare călăuzitor și un mare artist.

NICOLAE PAULESCU (1868-1944), profesor la Universitatea București, savant de talie mondială, a dezvoltat medicina, fiind primul medic român Nicolae Paulescu. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume.

Paulescu a dezvoltat medicina și a dezvoltat medicina în țară și în lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume.

Paulescu a dezvoltat medicina și a dezvoltat medicina în țară și în lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume.

Paulescu a dezvoltat medicina și a dezvoltat medicina în țară și în lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume. A fost unul din cei mai mari medici din țară și unul din cei mai mari medici din lume.

NAE IONESCU (1890-1940), unul dintre cei mai mari artiști creștini.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

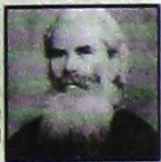
Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

Nașterea lui Nicolae (în forma ortodoxă Nicolae, în forma latină Nicolae, în forma greacă Nicolaos) este înțeles ca fiind un mare artist și un mare călăuzitor politic și mare creștin.

După 100 de ani, în 1941, arzând acoperişul Bisericii, crucea de pe turn a căzut și s-a înfipt pe mormântul său; săpându-se puțin mai adânc s-au aflat moaștele sale, care erau purtătoare de plăcută mireasmă.

NICODIM MĂNDIȚĂ (1889 – 1975), militar de carieră, combatant pe front, călugărit, protosinghel.

S-a născut în comuna Bunești de lângă Curtea de Argeș. În 1911 a îmbrăcat haina militară; în 1913 participat la campania din Bulgaria, în 1916 la luptele de la Târgu-Ocna, iar în 1918 la luptele din Ardeal, unde s-a încununat de glorie, fiind decorat cu Ordinul "Crucea Albă", "Virtutea Militară", "Bărbăție și Credință". În 1920 s-a călugărit la Schitul Măgura – Târgu Ocna, luând numele de Nicodim, iar în 1921 a fost hirotonit preot. Pentru activitatea sa prodigioasă de scriitor și cea de misionar zelos al credinței, părintele a fost arestat la vârsta de 76 de ani și condamnat la 8 ani închisoare. I s-a confiscat o tonă din cele două tone de manuscrise, care a fost arsă (cealaltă era deja epuizată). A fost și este cel mai prolific scriitor creștin al nostru.

NICODIM MUNTEANU (1864 – 1948), patriarhul României între anii 1939 – 1948, s-a născut în Pîpișul Neamțului; după studiile Seminarului de la Mănăstirea Neamț, a absolvit cu strălucire Academia Teologică "Petru Movilă" din Kiev. Între 1903-1909 a condus Seminarul din Galați, în 1912 este ales episcop de Huși, retrăgându-se în 1923.

Între 1924 – 1935 a fost stărețul Mănăstirii Neamț, înființând un Seminar monahal la Neamț și o școală pentru frații din mănăstire, precum și un Seminar de muzică bisericească. A reutilizat tipografia de la Neamț, unde a imprimat peste 100 de lucrări; este unul dintre traducătorii Bibliei românești; a tradus și prelucrat din rusește peste o sută de lucrări teologice, cărți de predici sau broșuri religioase și a scris câteva lucrări teologice de zidire sufletească pentru credincioși: cuvântări, pastorale ș.a.; a fost membru al Academiei Române și doctor honoris causa al Facultății de Teologie din Cernăuți.

În 1935 este ales mitropolit al Moldovei și ridică Palatul Mitropolitan; în 1937 întocmește un studiu asupra masoneriei în urma căruia Biserica Ortodoxă Română condamnă masoneria ca doctrină, ca organizație și ca metodă de lucru ocultă.

Patru ani mai târziu a ajuns patriarh, după moartea patriarhului mason, Miron Cristea (care a fost totodată și primul patriarh al României). S-a opus cu vehemență puterii comuniste, fapt pentru care a fost înlăturat din scaunul patriarhal și asasinat la 27 febr. 1948.

A fost urmat în scaunul patriarhal de Justinian Marina, agreeat de comuniști și supranumit "patriarhul roșu".

NICOLAE POPOVICI (1903 – 1960), episcop al Oradei, s-a născut în Bierbanul Sibiului, a studiat la Academia Teologică la Sibiu și Cernăuți, unde și-a dat și doctoratul și și-a continuat studiile de specializare în teologie și filosofie la universitățile din Atena, München, Tübingen, Leipzig și Breslau. A fost profesor de dogmatică la Academia Teologică din Sibiu, iar în 1936 a fost ales episcop de Oradea. Cu prilejul întronizării a spus, printre altele: "Mă găsesc la începutul unui drum pe care-l văd presărat nu cu flori și trandafiri, ci cu cruce".

La hramul Institutului Teologic din București, referindu-se la centenarul marelui poet național, le-a spus studenților: "Să-I privim pe Eminescu așa cum este el: întreg, mareț. Să învățăm poeziile lui Eminescu ca rugăciunile, iar doinele lui ca imnurile sfințitor cântări".

Ocupația horthystă l-a expulzat într-un tren-vagon de vite, iar comuniștii l-au trimis în surghiun la Mănăstirea Cheia, Prahova, unde a fost otrăvit.

NICOLAE MUNTEANU, preot din Lisa - Făgăraș, arestat în oct. 1916 de trupele ungare, închis la Cluj sub acuzația că a

pomenit la slujbă numele regelui Ferdinand al României. Condamnat temniță grea, a murit în închisoare la 14 ian. 1918, în urma torturilor suferite.

NICOLAE GREBENEA (1905 – 2006), preot-luptător, legionar, scriitor cu un crez de martir și de mărturisitor (cartea "Amintiri din întuneric", publicată în 1997, la București). S-a născut la Râșinari, în Sibiu, a urcat toate treptele de învățământ cu laude pe merit și cu folosință: a absolvit Academia Teologică din Sibiu, avându-l ca profesor, printre alții, pe părintele Dumitru Stăniloae, dar și Școala Militară de Infanterie din Ploiești, cu gradul de sublocotenent. A fost profesor de religie la Gimnaziul din Lupeni și paroh în Bicazul Ardelean. Intră în Mișcarea Legionară în 1935. Arestat prima oară de Carol al II-lea, în 1938, a fost internat în lagărul de la Vaslui, împreună cu ceilalți membri ai elitei legionare. A doua oară este arestat de Antonescu, în 1942, rămânând "cadou" comuniștilor până în 1964. A executat 23 de ani de detenție pentru crezul său legionar. Cea mai mare parte din pedeapsă și-a petrecut-o la Aiud. Mărturisește că "Rezistența cea mai mare a fost a celor ce erau cu sufletul curat, a celor credincioși, a celor ce luptau pentru o idee, un crez, un ideal. Căderile cele mai mari (și au fost și din ele destule) au fost ale ateilor, materialștilor, lașilor, necinstiților și ale celor ce voiau și acum să se învârtăască și să se salveze prin metode josnice".

Alături de alți confrați întru slujire, de trăitorii mistici și de marii poeți creștini Radu Gyr și Nichifor Crainic, prin slujirea și dăruirea sa, a salvat viața și demnitatea a zeci și sute de mii de creștini aflați în temnițe.

NICOLAE FILIP - preot martir din jud. Iași, a înființat organizația de rezistență anticomunistă "Frontul Patriei", al cărei manifest, găsit de Siguranță în 1948, în com. Dragomirești-Neamț, suna astfel: "Tatăl nostru cel din Moscova, prăbușească-se împărăția ta, facă-se voia ta precum în Germania așa și în Rusia, pâinea noastră cea de un sfer pe săptămână dă-ne-o nouă astăzi și-n fiecare zi. Și ne iartă condițiile de armistițiu, precum și noi iertăm jafurile voastre. Și nu ne duce pe noi în ispită de a mai trece o dată Nistrul. Și ne izbăvește de prietenia cu Rusia sovietică. Amin!"

Organizația "Frontul Patriei" a cuprins câteva zeci de comune, 11 fiind numai în ținutul Neamțului. Securitatea a dat de urmele organizației și a făcut numeroase arestări; ancheta a avut loc la Securitatea din Bacău, folosindu-se toate mijloacele de tortură, în urma căreia a fost omorât liderul organizației, părintele Nicolae, sugrumat cu un cablu de sârmă.

NICODEMA, maică la Mănăstirea Tismana, a fost o zeloasă luptătoare întru credință și adevăr. A fost arestată împreună cu stăreța Tatiana și cu părintele duhovnic Veniamin, pentru faptul că au găzduit luptători ai rezistenței din muntele Arneta; a fost condamnată la 25 de ani de muncă silnică, pe care l-a primit cu seninătate. "Era bună, frumoasă și modestă, gata oricând să-și dea porția de mâncare sau cămașa. Toate faptele ei bune le făcea cu discreție, în taină", mărturisește camarada Viorica Stănuțiu Călinescu în cartea "Lacrime Prigoanei", vol. II.

NICHIFOR CRAINIC (Ion Dobre) (1889 – 1972), teolog de frunte, poet creștin de excepție, pătimitor al temnițelor comuniste, un mărturisitor de credință. Este cel dintâi teolog român din epoca modernă, cel care înființează revista "Gândirea" și, odată cu ea, deschide calea pentru ceea ce avea să fie "Rugul Aprins" al conștiinței de Neam. "Calitatea națională nu este la un colț al sufletului, nu constituie o piesă deosebită în organismul spiritual-trupesc al omului. Ea nu este alături de gândirea pur umană, de iubirea - iarăși pur umană, de bucuria și tristețea pur umane - și ele o însușire deosebită, ci ea este gândirea, iubirea, bucuria, tristețea, acțiunea, conștiința purtând o anumită dispoziție, o anumită vibrație, un anumit iz comun unei grupe de oameni, și reînălțat la celelalte grupe" ("Fiecare în rândul Cetei sale. Pentru o teologie a Neamului" - Nichifor Crainic, Dumitru Stăniloae, Răzvan Codrescu, Radu Preda - Ed. Christiana, Buc., 2003, pg.99).

"În Neamul acesta", afirma marele poet, teolog Nichifor Crainic, "care n-a purtat niciodată războaie ofensive pentru cucerirea altor neamuri, ci numai războaie de apărare a patrimoniului etnic și religios, a dominat totdeauna o conștiință religioasă ortodoxă. Intrați în orice biserică și contemplați perețele cu fundalul citorilor: volevozii, boierii, țărani și negustorii cu familiile lor împrejur, sunt zugrăviți în ținuta extatică a evlaviei, oferind nevăzutului Dumnezeu, pe palma întinsă, chivotul credinței". ("Fiecare în rândul Cetei sale", pg. 39).

Grigore Caraza, un luptător tenace, un camarad de celulă și suferință al poetului, spune în cartea sa, "Aiud însângerat": "Nichifor Crainic era o comoară, un imens depozit de cea mai pură materie cenușie. Poeziile lui atingeau Divinitatea".

NICOLAE DABIJA (1907 – 1949), maior combatant pe frontul de Răsărit și luptător în rezistența anticomunistă.

S-a născut în Galați, a absolvit Școala Militară de Ofițeri Activi din Sibiu. Ca participant la războiul din Răsărit s-a remarcat în luptele de la Kerci, Caucaz, Cuban, Pericop, fiind rănit de 3 ori. A fost decorat cu Ordinul "Mihai Viteazul" clasa a III-a cu spade, cu Ordinul "Steaua României", în grad de cavaler și comandor, cu "Crucea de Fier" clasa I și clasa a II-a și cu "Crucea Germană" în aur.

În urma instaurării regimului comunist și-a dat demisia din Armată și a pus bazele unei organizații de luptă anticomuniste, alcătuită din un statut, un regulament și un jurământ: "În Numele lui Dumnezeu Atoptemnicul, eu, haiducul ..., jur să lupt până la moarte pentru eliberarea patriei și a poporului român de sub jugul tiraniei comuniste".

Maiorul Nicolae Dabija este arestat prin trădare și executat în baza sentinței nr. 816/30 sept. 1949.

NICOLAE DĂSCĂLESCU - general de armată, supranumit "eroul de la Stalingrad" și "eroul din Munții Tatra".

Pe frontul din Rusia a salvat viața a peste 2000 de locuitori ai unui sat ce rămăsese izolat între fronturi.

După terminarea războiului, cu pieptul plin de decorații, este invitat de regimul comunist la Jilava, în calitate de deținut politic.

După eliberare s-a angajat păzitor de oi pe dealul din satul natal, Girov, jud. Neamț.

NICOLAE MACICI (1886 – 1950), general, comandantul Armatei I în cel de-al doilea război mondial.

Născut în Craiova, urmează Academia Militară, în 1907 ajunge locotenent, în 1921, șef de Stat Major al Diviziilor 2, 16, 18 Infanterie, în 1927, comandant al Centrului de Instrucție al Infanteriei, în 1926, comandant al Corpului Teritorial, în 1932, comandant al Școlii Militare de Ofițeri Activi din Sibiu. În 1937 este avansat la gradul de general și devine comandant al Corpului 2 Armată, iar în 1939 ajunge comandant al Armatei I, conducând-o pe tot parcursul războiului din Răsărit.

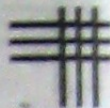
După 23 aug. 1944 a comandat Armata I în Ardeal, apărând trecătorile Munților Carpați și a ocupat Budapesta împreună cu gen. Șova, la 22 ian. 1945.

După instaurarea guvernului comunist la 6 martie 1945, a fost arestat și condamnat pe viață.

A murit în condiții groaznice, dar cu demnitate, la închisoarea Aiud.

Izvoare: Gh. Cristache, Fl. Tucă, Cezar Dobre – "Volevozi, Domni, Principi. Regi, Președinți și alți Șefi de Stat din spațiul românesc" - Ed. DC Promoția, Buc., 2004; Grigore Caraza – "Aiud însângerat" - Ed. Vremea, Iași, 2007; Neculai Popa – "Represiune și rezistență în ținutul Neamțului" - Ed. Vremea, Buc., 2001; Vasile Manea – "Preoți ortodocși în închisorile comuniste" - Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2004; "Lacrime Prigoanei", vol. II - Ed. Gama, 1997; Gh. Ionescu – "Viața Părintelui Nicodim Măndiță" - Ed. Agapis, Buc., 2004 ș. a.

George Nistoroiu, Buzău

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI (III)

(continuare din numărul trecut)

- TEHERAN (1943) ȘI YALTA (1945) -

În perioada 27 nov. - 3 dec. 1943 s-au desfășurat la Teheran lucrările conferinței la vârf susținută de SUA, URSS și Anglia. La această importantă întâlnire au participat Franklin Delano Roosevelt, președintele american, Iosif Visaronovici Stalin, conducătorul Uniunii Sovietice și Winston Churchill, premierul britanic. Pe o durată de 6 zile, "cei trei grei" au pus la cale toate măsurile și acțiunile necesare pentru înfrângerea rapidă a Germaniei.

Doi ani mai târziu, adică la 4 nov. 1945, se desfășura la Yalta, în Crimeea, o nouă conferință la vârf, cu aceleași țări participante, singura diferență constând în prezența lui Harry Truman (în locul lui Roosevelt) în fruntea delegației americane.

La Yalta s-au perfectat frontierele Germaniei care pierdea, în favoarea Poloniei, Prusia Orientală și Silezia. La rândul ei, Polonia pierdea Podolia care trecea sub jurisdicția sovietică. Tot la Yalta "cei trei mari" au hotărât "introducerea unor conduceri democratice pentru toate țările din centrul și răsăritul Europei". Foarte pe scurt, acestea au fost faptele și comunicatele oficiale apărute după desfășurarea lucrărilor de la Teheran și Yalta. Neoficial, însă, la Teheran Statele Unite au fost de acord cu pretențiile lui Stalin ca URSS să ocupe jumătate din Europa pentru 50 de ani, iar la Yalta, această pretenție a devenit certitudine.

Unii cititori, nedumeriți, ar putea crede că afirmațiile de mai sus nu au acoperire sau sunt doar simple ipoteze.

Din nefericire, tocmai faptele vin să ateste marea cădășie la care s-au pretat americanii împreună cu docilul (sau umilul) lor aliat din insulele britanice.

Dacă luăm cronologic faptele constăm că, încă de la început, revoluția bolșevică a reușit, în principal, datorită sprijinului imens pe care l-a primit din partea marii finanțe evreiești din New York. Astfel, gruparea celor șapte familii care dominau pe Wall Street (J.P. Morgan, Jacob Schiff, Otto Kahn, Paul Warburg, Bernard Baruch, John Rockefeller și Frank Vanderlip) a sprijinit atât financiar cât și politic, încă de la începutul sec. XX, toate curentele marxiste din Rusia țaristă, participând efectiv și la revoluția nereușită din 1905.

La gruparea "celor șapte familii" de pe Wall Street s-au adăugat alți finanțatori evrei din Europa, ca Eduard Harman (Londra), Rotschild (Paris), Olof Aschberg (Suedia). Cot la cot, fiecare cu o contribuție proprie cât mai importantă, aceștia au finanțat permanent orice acțiune de destabilizare a regimului țarist, în speranța că un regim monopolist de stat, obedient lor, le va permite exploatarea din plin a fabuloaselor bogății naturale situate pe teritoriul imens euro-asiatic al Rusiei.

Liderii marxști evrei ca Lenin (Vladimir Ulianov, din familia lui Moise Itzicovici Blank) Zinoviev (rudă cu Lenin), Troțki, Kamenev ș.a., aflați în exil în Elveția, au fost trimiși, pe ruta Germania - Suedia, pentru a prelua conducerea mișcărilor revendicative.

Germania imperială a acceptat această inițiativă, în speranța că un guvern revoluționar nou instalat la Moscova va semna imediat o pace separată, fapt ce s-a și întâmplat la Brest - Litovsk (1918). Merită a fi reținut faptul că șeful serviciilor secrete germane la acea vreme nu era nimeni altul decât Max Warburg, fratele lui Paul Warburg din grupul celor "7 familii" evreiești dominante pe Wall Street. Mai mult, chiar înainte de victoria revoluției bolșevice, în aug. 1917, la Petersburg a sosit o "delegație a Crucii Roșii" din SUA, trimisă de colonelul Edward Mandel House, omul de încredere al președintelui recent ales, Woodrow Wilson; delegația era compusă nu din medici, ci din 36 oameni de afaceri americani, aparținând unor firme americane cunoscute, ca Du Pont, Gillette, Hammer, Standard Oil, Caterpillar, Ford, Singer, Westing House și ... General Electric. Milioane de dolari aduse de aceștia au ajutat mai întâi Revoluția din Octombrie, iar mai târziu industrializarea URSS, cu imense profituri pentru finanțele americane.

Faimoasa deviză: "Comunismul în URSS este egal cu puterea sovietelor plus electrificarea" ar trebui citită "plus "General Electric", căci acest conern

Yalta - Churchill, Roosevelt și Stalin

din SUA a creat așa-zisă

"lampă a lui Ilici". Colaborarea sovieto-americană a început chiar după 1917, echipa lui Lenin stabilind în SUA importante forțe de sprijin, cum a fost biroul Martens (New York 110 West 40 - H Street) din cadrul "American International Corporation", forul economic care a trimis în aug. 1917 "Delegația Crucii Roșii" din SUA la Petersburg. La biroul Martens a funcționat și evreul Henrik Jagoda, devenit în paralel și agent de bursă pe Wall Street. În 1930 Jagoda a trimis un raport lui Stalin sugerând (și insistând chiar) ca URSS să-i sponsorizeze pentru alegerile prezidențiale din 1932 pe F. D. Roosevelt.

Stalin, înțelegând perfect sugestia lui Jagoda, a trimis 100 milioane dolari SUA (azi cca. 1,6 miliarde dolari) pentru reușita campaniei prezidențiale a lui Roosevelt.

Dacă mai adăugăm la toate acestea că soția lui F.D. Roosevelt, Eleanor, era o înfocată marxistă și membră a partidului comunist din SUA, iar Harry Hopkins, primul său consilier și colaborator apropiat, era agent principal NKVD, ne putem da seama de încrengătura comunistă filo-bolșevică ce domnea la Casa Albă la începutul celui de-al doilea război mondial.

Pentru "meritele" sale deosebite Stalin l-a rechemat, după 1932, pe Jagoda (devenit în rusă Ghenrik) în URSS, promovându-l ca șef al NKVD, post foarte important, în care a dat dovadă de o cruzime și un sadism deosebite, neuitând colaborarea strânsă cu serviciile speciale americane. Toate cele relatate mai sus atestă poziția concesivă a SUA față de URSS la sfârșitul războiului mondial din 1941 - 1945.

Nici după încheierea războiului americanii nu au încetat să colaboreze docil cu sovieticii, uneori chiar sub formele cele mai neomenite.

Cele câteva exemple de mai jos vin să ilustreze, dacă mai era nevoie, toată cădășia americano-sovietică, o convenită murdară care a distrus viețile a zeci de milioane de oameni.

În 1945, trupele germane, care întuiau apropiata înfrângere, s-au prelat masiv americanilor, iar aceștia au înaintat mult peste linia de demarcație stabilită la Teheran. În momentul în care și rușii au ajuns în zonele respective, mai ales în Thüringia, trupele SUA s-au retras "conștințios", lăsând sub ocupație sovietică mil de kmp cu o populație de-a dreptul disperată. Mai mult, la retragerea din Rusia, nemții au fost însoțiți și de "armata lui Vlasov", adică cca. 68.000 militanți ucrainieni care trecuseră de partea Germaniei încă din 1941. După capitularea Germaniei, armata lui Vlasov s-a prelat americanilor, cu speranța că vor rămâne prizonieri la aceștia. Speranța zadarnică, căci la venirea rușilor în zonă și la barasa expresă a acestora, dl Eisenhower, comandantul suprem al forțelor americane în Europa, a acceptat fără să crâncnească predarea către ruși a militarilor lui Vlasov. Pe măsură ce aceștia erau transportați cu autocamioanele în spațiile liniilor rusești, iar sovieticii îi lichidau pe loc, militarii americani, care de pe înălțimile Bavariei urmăreau cu binoculurile ce se întâmplă în vale, trimiteau și loturile următoare. Deși la început li s-a spus soldaților lui Vlasov că vor fi transportați în alt lagăr american, aceștia au înțeles până la urmă ce li se

pregătește, iar ultimele mil de ruși sibi au preferat să se sinucidă sau să-i atace pe paznicii americani cu mâinile goale, tocmai pentru a fi lichidați de aceștia și a nu mai ajunge în liniile rusești. A fost o comportare efectiv criminală a armatei americane și ne putem întreba dacă într-adevăr Statele Unite au fost cele mai îndreptățite să conducă procesul de la Nürnberg!

Cu puține zile înainte de alegerile parlamentare din noiembrie 1946, Iuliu Maniu s-a dus în audiență specială la dl. Burton Berry, reprezentantul SUA pe lângă Înalta Comisie Aliată la București. Acesta l-a asigurat că alegerile vor decurge absolut corect și democratic, așa cum, de altfel, cică, se stabilise la Yalta!

Peste doar câteva zile, după ce Stalin ordonase inversarea rezultatelor la alegerile din România, Iuliu Maniu a încercat din nou să discute cu dl. Burton Berry, dar acesta plecase din țară.

Mai târziu bătrânul politician român a plătit cu viața (murind în cele mai groznice chinuri) încrederea absolută pe care a avut-o tot timpul în anglo-americieni.

După alungarea din țară a regelui Mihai și instalarea noului regim comunist în România, Gh. Gheorghiu-Dej s-a deplasat la închisoarea din Râmnicu Sărat, unde era închis Ion Mihalache, propunându-i acestuia un post important în Ministerul Agriculturii, condiționându-i însă de renunțarea la PNT și trecerea în fațuna disidentă a lui Anton Alexandrescu. Mihalache l-a refuzat scurt, spunându-i liderului comunist că preferă să-și aștepte pe americani. Înțurcat la culme, Dej i-ar fi răspuns: "Americani, dacă or să vină, vor ajunge aici peste multe zeci de ani, iar până atunci o să ne ia dracu' pe toți". Se pare că Dej aflase ceva despre hotărârile secrete de la Teheran, conștințite și la Yalta. Mihalache a murit în închisoarea de la Râmnicu Sărat, așteptându-și credul salvatori, iar Dej, 10 ani mai târziu, a murit iradiat de ruși.

Aflat la Moscova pentru convorbiri cu sovieticii, Churchill (încă în funcție de premier britanic) a discutat cu Stalin despre zonele de influență sovietică în Europa. Pe un șervețel de masă Stalin a scris: România - 10%, Grecia - 90%, după care Churchill a modificat proporțiile: România - 90%, Grecia - 10%.

Până la urmă Stalin a luat influență în România 100%, iar în Grecia, prin partizanii lui Marcos, a încercat să facă la fel. Din fericire pentru eleni, opoziția populației a permis respingerea atacului rusesc, iar adepții lui Marcos s-au refugiat prin România și Bulgaria.

Ca o culme a ipocriziei și nemerniciei, în 1947 același Churchill țipa cât îi ținea gura: "O cortină de fier s-a așternut de la Marea Baltică până la Marea Adriatică. Chiar așa, mylord? Oare cine a fabricat această cortină și a pus-o în mâinile sovieticilor? Nu cumva nemernicia voastră și a stăpânilor dvs. din City și de peste Ocean?"

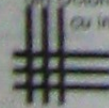
Nei, Românil, știm că da!

Mai putem aminti și faptul că în timpul marilor mișcări muncitorești de protest antisovietic de la Berlin (1953), Budapesta (1956), Poznan (1967) și Cehoslovacia (1968) anglo-americanii, respectând riguros cădășia de la Teheran și Yalta, nu au mișcat nici măcar un deget!

Abia în 6 decembrie 1989, la conferința din insula Malta, l-au chemat pe Gorbaciov la ordine, amintindu-i de Teheran și Yalta, de cei 50 de ani din tratat și de faptele necesare pentru a se reîntra, cât de cât în normal.

Fără să bănuască în nici un fel trădările anglo-americiene de la Teheran și Yalta, un mare bărbat de stat român, pe numele său Corneliu Zelea-Codreanu, anticipa, în anul '30, dezastrul care se apropia: "Dacă într-o zi trupele Rusiei sovietice vor ajunge să ne invadeze țara, ne vor sataniza pentru totdeauna!"

Ion Boiangiu, București

JUDEȚUL VRANCEA

Ca suprafață este mai mic decât cele două județe prezentate în numărul trecut, dar are mult mai multe obiective turistice și istorice.

FOCȘANI

Reședința județului are numele de la boierul moldovean **Focșa**, celebru prin întrecerea în pahare de vin cu un boier muntean, faptă relatată într-o legendă a lui Dimitrie Cantemir.

Râul Milcov era hotarul dintre Moldova și Muntenia până la unirea acestora în 1859.

În 1600 **Mihai Viteazul** a învins aici armata lui Simion Movilă, iar în 1653 s-a dat lupta dintre Vasile Lupu și oastea lui Matei Basarab.

Orașul era renumit pentru activitatea lui comercială, la Unirea din 1859 numărând 3257 de mesenași și 1360 negustori.

Aici s-au născut, printre alții, **arh. Ion Mincu** (1852-1912) și reputatul inginer **Anghel Saligny** (1854-1931).

Muzeul Unirii cuprinde, în 8 săli, peste 1000 de piese, documente originale și fotocopii privitoare la Unire, mobilier de epocă, acte normative, obiecte aparținând domnitorului Alexandru I. Cuza.

Muzeul de Istorie, înființat în 1920, înfățișează materiale care oglindesc viața din trecut a vechiului ținut Putna, iar **Muzeul de Etnografie** expune obiecte legate de dezvoltarea ținutului.

Liceul „Unirea” funcționează într-una din cele mai frumoase clădiri ale orașului, construită în 1899, din cărămidă aparentă. „Concurează” cu el **Ateneul Popular**, o altă construcție frumoasă, concepută în

De la Odobești se poate face o excursie la fosta cetate **Crăciuna**, unde Ștefan cel Mare a învins în 1482 pe Radu cel Frumos, iar de aici, la **Mănăstirea Mera**, ridicată în 1786, din cărămidă și piatră, de Constantin Cantemir.

PANCIU

Să pornim spre un alt oraș viticol, Panciu.

Trecem prin **Teștița**, unde se află statuia eroinei **Ecaterina Teodorescu**, și ajungem la destinația propusă.

În timpul primului război mondial orașul a suferit mari distrugerii, iar cutremurul din 1940 a făcut, de asemenea, mari ravagii.

În oraș se află un **Muzeu de Științele Naturii**, un

având case frumoase și vile pe temelii de piatră, decorate cu lucrări de artă în lemn.

În fața **Parcului** se înalță, urcând patru terase cu trepte, **Mausoleul închinat memoriei ostașilor căzuți în luptele din 1916-1918**. Construit din piatră, mausoleul adăpostește osemintele a 10.000 de soldați români, germani și ruși.

Ne reîntorcem spre Focșani și ne oprim în **comuna Câmpuri**, unde se află casa memorială și mormântul lui **Moș Ion Roată**.

MĂRĂȘTI

Apoi vizităm al doilea **Mausoleu** din județ, cel de la **MĂRĂȘTI**, unde, între 22 iulie și 1 aug. 1917, în cadrul ofensivei române pe valea Sușiței, s-au dat

câteva dintre cele mai mari bătălii împotriva trupelor germane amplasate pe poziții puternic fortificate, lupte care s-au terminat cu victoria armatelor române.

În amintirea acestor bătălii s-a ridicat aici un **Mausoleu** care se întinde pe o suprafață de 1000 mp. Executat după proiectul arh. Pandelescu Șerbănescu, el adăpostește în cripta din interior peste 20.000 de crani ale ostașilor români, germani și ruși. În subsolul Mausoleului este amenajat un **Muzeu** în care sunt expuse puști de diferite tipuri, mitraliere, săbii, grenade și diverse echipamente militare.

MĂRĂȘEȘTI

Ne încheiem turul jud. Vrancea la Mărășești. Aici, în vara anului 1917 mareșalul Mackensen a vrut să străpungă frontul românesc și să ocupe și teritoriul României dintre Siret și Prut, care rămăsese neocupat, pentru a-și deschide drum spre Ucraina.

Germanii au dezlănțuit lupta aruncând 12 divizii împotriva celor 5 divizii române din armata I

comandată de gen. Eremia Grigorescu.

După lupte înverșunate care au durat o lună, ofensiva armatei germane a fost zdrobită.

Mausoleul de la Mărășești este cel mai impunător din cele trei existente în județ. Este în formă de cupolă și păstrează osemintele a cca. 6000 de soldați și ofițeri români căzuți în bătălie. Aici se află și mormântul eroinei locotenent **Ecaterina Teodorescu** și al **fetei eroine Maria Ion Zaharia**, în vârstă de numai 12 ani.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

1927. Dar dintre construcțiile vechi, de departe cel mai atrăgător este **Teatrul**, ridicat prin mecenatul unui localnic foarte bogat, pe nume Paștia, teatrul astăzi purtându-i numele. Elegant, cu o acustică remarcabilă, teatrul a fost ridicat între 1911-1913, reproducând liniile arhitecturale ale Teatrului Național din Iași, de către arh. S. Vasilescu și I. Ciugulea.

În apropierea **Primăriei** se poate vedea borna de hotar așezată pe locul unde a funcționat până în 1859 pichetul de graniță de la frontiera dintre Moldova și Muntenia. Monumentul lucrat din piatră și ornamentat cu basoreliefuluri din bronz are forma unui trunchi de piramidă.

Biserica Precista a fost construită în 1716. Fațada este îmbrăcată în firide cu arce polilobate.

O altă biserică căreia trebuie să i se treacă pragul este „Proorocul Samoil”, ctitoria lui Racoviță Vodă (1756).

ODOBEȘTI

Focșaniul este și un centru de plecare spre Țara Vrancei. Un drum asfaltat te duce la **podgoriile** renumite din **Jariștea** și apoi în orașul Odobești.

Vinurile sunt renumite, albe sau roșii, dulci sau seci și au fost descrise de-a lungul timpului de cronicarii lui Petru Rareș, Vasile Lupu, apoi, în 1716, de către Dimitrie Cantemir care consemnează că, după Cotnari și Huși, Odobeștiul este al treilea centru viticol; aici se poate vizita **beciul domnesc** din timpul lui Ștefan cel Mare, refăcut în 1839 de către Mihai Sturza; din 1890 funcționează în oraș o școală viticolă.

bust al scriitorului **Ion Slavici** (1848-1925), iar în centru, **Monumentul Eroilor căzuți în 1916-1918**.

SOVEJA

Dar să mergem din Panciu sus, la munte, în stațiunea Soveja, aflată la 48 km depărtare.

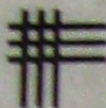
Înainte de a ajunge la destinație cu cca. 9 km, ne abatem pe la **cascada Putnei**, înconjurată de păduri dese de brad.

În sec. al XVIII-lea domnii Moldovei și Munteniei, împacându-se, s-au înțeles să ridice câte o biserică, unul în țara celuilalt: Vasile Lupu a ridicat biserica **Stelea** din Târgoviște, iar Matei Basarab a zidit **mănăstirea Soveja** în 1649.

În 1849, din ordinul lui Mihai Sturza, domnul Moldovei, a fost exilat scriitorul **Alecu Russo** pentru vina de răzvrătire, cu canon de rugăciuni și hrană de fasole. În timpul cât a stat aici, Alecu Russo a descoperit balada populară „Morița”, pe care a comunicat-o bunului său prieten, Vasile Alecsandri.

Soveja este o agreabilă stațiune de odihnă.

MARINA ROMÂNĂ ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL (II)

(continuare din numărul trecut)

După luptele crâncene purtate pentru cucerirea Stalingradului, soldații, în final, cu dezastrul trupelor germane și române, începând cu primăvara anului 1943 operațiunile militare pe frontul răsăritean au avut un caracter pur defensiv. Ultima mare bătălie, decisivă, a avut în luna iulie, la Kursk, și a schimbat radical soarta războiului, în defavoarea puterilor Axei. Trupele germano-române au trebuit să părăsească Caucazul și s-au retras apoi din Cuba, din Peninsula Taman și de pe litoralul de nord al Mării de Azov. Anul 1943 s-a încheiat cu perspective sumbre pentru flota de război românească datorită mijloacelor de acțiune navală ale adversarului, devenite, simțitor, mai numeroase.

Trupele sovietice au reușit în martie 1944 să încercuiască peninsula Crimeea, izolând astfel trupele germano-române și, concomitent, în partea de sud-vest, tot prin mijloace de învâluire, să treacă la recucerirea portului Odesa.

Evacuarea Odessei a avut loc între 1-10 aprilie 1944 și s-a făcut în condiții deosebit de grele, fiind evacuați 9300 de răniți, 14.645 soldați și aprox. 54.000 tone de materiale. În acest scop s-au folosit 18 nave maritime de transport care au făcut 26 de curse și s-au organizat 9 convoaie de nave fluviale care au efectuat 27 de drumuri, la care se adaugă și 25 pontone armate de transport - care și ele au realizat 76 de curse.

În ziua de 10 aprilie, trupe și nave sovietice pătrunse în orașul și portul Odesa: cu acest episod s-a încheiat ultima etapă a evacuării Odessei care, timp de doi ani și jumătate, îndeplinise rolul de regulator al traficului de aprovizionare pentru frontul din sudul Uniunii Sovietice.

Dar căderea Odessei a pus și problema evacuării Bugazului, aflat în sudul Basarabiei, care nu mai putea fi folosit ca port, aflându-se sub focul tunurilor sovietice instalate de-acum pe malul de răsărit al Limanului Nistrului.

În noaptea de 9/10 aprilie, avioane sovietice au lansat parașute luminoase asupra Bugazului, iar artileria grea sovietică de la Odăsopol, pe malul estic al Limanului Nistrului, a deschis focul asupra portului și orașului. Mai mult, pentru a stârni evacuarea, în aceeași noapte, avioanele sovietice au lansat mine pe canalul Sulina. Concomitent, în noaptea de 11/12 aprilie 1944 a fost suferit unui bombardament sovietic portul Constanța. Alarmerile aeriene aveau să se reia la Constanța aproape zilnic, ca urmare a bombardamentelor strategice încercute de aviația Aliatilor în țară la 4 aprilie.

Ambele maluri ale Limanului Nistrului se aflau acum în stăpânirea trupelor sovietice, „Drumul Odessei” nu mai exista, dar Marina Militară I revenea de aici înaltă sarcina apărării litoralului și a Deltii, și cea de asigurare a transporturilor de trupe și materiale pe întregă lungime a Deltii românești. Marina Militară românească a avut cei mai grei exameni după evacuarea Odessei și a Bugazului, acela al acțiunii denumite „Drumul Crimeii”, care s-a desfășurat pe parcursul a patru luni: noi. 1943 - martie 1944.

Hitler hotărăște, reținând cont de încercările reșterite a trupelor germano-române, apărarea cu orice preț a Crimeii. Aici se află, într-o situație deosebit de grea, aproape fără speranță de a sparge încercuirea. Armata a 17-a, cu un efectiv de 10 divizi, din care 7 românești și 3 germane, izolarea peninsulei (ocupate încă de germani) de restul teritoriului a determinat înaltul Comandament al Armatei Germane să ceară retragerea trupelor din Crimeea prin spațiul mic însă liber, la nord de Peninsulă, sugestia care a fost respinsă de Hitler. A intervenit și mareșalul Antonescu pentru a se evacua Crimeea, dar Hitler și-a manifestat din nou hotărârea fermă de a o păstra. În orice caz și cu orice mijloc. Pentru apărarea litoralului Crimeii, lung de peste 700 de km, Armata a 17-a dispunea de aprox. 191.000 de militari, au fost instalate 15 baterii mijoci și o baterie grea de coastă, iar în apele peninsulei au fost puse 50 de baraje cu aprox. 5.000 de mine.

La 8 aprilie 1944, forțe sovietice totalizând 18 divizi cu 2 corpuri blindate, puternic sprijinite

de aviație, au pornit ofensiva pentru reluarea Crimeii, atacând orașul Sevastopol din 3 direcții. În fața acestor acțiuni deosebit de puternice, s-a hotărât, la 12 aprilie, evacuarea necombatanților, a trupelor auxiliare, a voluntarilor din Est și a prizonierilor. La această dată de aflau în peninsulă, încercuiri pe cale terestră, aprox. 64.000 de ostași români, evacuarea lor fiind cunoscută sub numele de „Operația 60.000”. Apreciind posibilitatea unei astfel de evacuări pe mare a garnizoanei de la Sevastopol, Comandamentul Sovietic a lansat puternice atacuri de noapte asupra portului Constanța, cu formaii de 80-100 de bombardiere, în valuri, scopul fiind distrugerea sau dezorganizarea „gării de primire” a transporturilor navale. Dar apărarea antiberlină a Constanței, a portului și navelor s-a dovedit a fi extrem de eficientă, creând un baraj de foc peste care avioanele sovietice nu s-au mai încumetat să treacă. Între 12-16 aprilie 1944 au fost evacuați din Crimeea, pe calea mării, către Constanța, 9600 de români, 3600 de germani, 1800 de voluntari din Est, 3800 de prizonieri și 1600 de civili. Odată asediat Sevastopolul, devenea necesar ca ritmul evacuării să fie intensificat: între 17-27 aprilie, pe calea mării au mai fost evacuați 60.996 ofițeri și soldați români și germani, 725 militari slovaci, 15.055 voluntari ruși, 2559 prizonieri și 3748 civili, în total 72.338 persoane, ceea ce constituie, desigur, o operație de mare anvergură, soldată cu succes. Îmbarcarea pe vase s-a făcut într-o remarcabilă disciplină, fără panica sau dezordine.

Cel mai mare număr de soldați români și germani, peste 4.000, au fost îmbarcați pe nava „Alba Iulia”. La ultimul transport nava a fost grav deteriorată de 4 bombardiere rusești apărute prin surprindere, din soare, la 1200 m înălțime. Exploziile au provocat panică în rândurile pasagerilor, peste 1000 aruncându-se în apă, îmbrăcați sau goi, cu centuri de salvare sau fără, țeferi sau răniți. Cum însă „Alba Iulia” ghicid, avioanele sovietice au mai venit încă o dată, aruncând grenade și mitraline. Cei rămași în viață au fost preluați de câteva vase ce navigau goale spre Sevastopol și care au fost întoarse din drum. „Alba Iulia” nu s-a scufundat, însă, rămasă în derivă, a fost remorcată de două vase și transportată în condiții vitrege în portul Constanța. Cei salvați de la pierre sigură aveau să îngeruncheze, să se închine purtând piciorul pe pământul țării.

În raport cu cei peste 72.000 de oameni salvați din Crimeea, pierderile au fost destul de mici: 500 de ofițeri, subofițeri, soldați români și germani care și-au pierdut viața în urma avariei vasului „Alba Iulia”; au mai pierit oca. 500 de prizonieri și voluntari ruși în urma scufundării șleului „Leo” sub pavilion german, a fost distruș tancul „Ossag” cu 2000 tone păcură și au fost avariate navele „Ardeal”, „Oluz” și „Danubius”, distrugătoarele „Mărășea” și „Regele Ferdinand”.

Marina militară română a participat între 5-13 mai

Nava-Jacul Constanța, 1944

1944 la evacuarea trupelor aflate la Chersones, la nord de Sevastopol, unde sovieticii învinsu o puternică artilerie, 200 de guri de foc pe km. Operațiunea de salvare se numea „pisca sălbatică”, iar pierderile au fost mult mai mari decât cele de la Sevastopol.

Navele germane „Teja” și „Tatla” au luat la bord, fiecare, oca. 5.000 de oameni. „Teja”, pe care se aflau vreo 2000 de români, a fost atacată de 11 bombardiere și lovită în plin; s-a scufundat repede, fiind salvate numai 400 de persoane care au ajuns apoi în portul Constanța. La fel s-a întâmplat și cu „Tatla”, lovită de trei bombe: s-a scufundat, nemăi fiind timp pentru salvarea oamenilor. Ziua de 11 mai a fost o zi neagră, fiind scufundate vasele „România” și „Durostor” și avariat „Oltuz”.

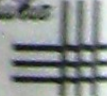
Din lădul de la Chersones nu s-au mai putut salva aprox. 10.000 de oameni, în cea mai mare parte trupe din linie și răniți, fiind făcuți prizonieri în dimineața zilei de 12 mai 1944. În aceeași zi, Ion Antonescu, însoțit de ministrul Marinei, amiralul Hoșa Măcellariu, a vizitat navele românești ce se întorceau mai toate cu pavilionele în bernă. Mareșalul s-a întreținut cu trei generali germani veniți din Crimeea, printre aceștia aflându-se Altmédigen comandantul trupelor germane, care au mulțumit pentru eforturile mari care s-au făcut pentru salvarea trupelor din subordinea lor. S-au salvat de la prizonierat, de la Chersones, 47.825 de oameni, din care 26.992 germani, 15.076 români, 3387 civili și 336 voluntari ruși. „Mărturisesc că operația de salvare a trupelor încercute în Crimeea a reușit numai datorită comandamentului român și sacrificiilor marinarilor români” a declarat oficial, la 29 mai 1944, amiralul Mării Negre, Helmuth Brinkmann.

Evenimentele de la 23 aug. 1944 au dus la dispariția totală a marinei militare române: la câteva zile de la încetarea ostilităților de pe frontul de răsărit, în Constanța au sosit câteva regimente de soldați sovietici care au sechestrat toate navele românești - nu numai cele militare, ci și cele comerciale de mic tonaj. Aceeasi soartă au avut-o și vasele fluviale aflate în porturile Sulina, Tulcea, Galati și Brăila. Echipajele aflate pe aceste vase au fost arestate și considerate prizoniere. După multe intervenții din partea noului guvern român, marinarii din flota maritimă și fluvială au fost eliberați din captivitate, toate vapoarele însă au fost confiscate având drept „justificare” despăgubirile pe care România urma să le dea vecinului de la est, deși, după cum se știe, aceste despăgubiri aveau să fie calculate 3 ani mai târziu, în 1947, la Conferința de Pace de la Paris! Au fost confiscate și vapoarele românești care se găseau în diferite porturi ale lumii, printre care „Basarabia”, „Transilvania”, fetei marinei noastre, aflate în custodia guvernului turc, în rada portului Istanbul.

Prin anii 60, vârst, aflându-mă la Constanța, printre câteva sute de pivilor, am putut admira siluetele elegante ale acestor „surori germane”, ancorate una lângă alta: vasul „Basarabia” se numea acum „Ucraina”, iar „Transilvania”, după 15 ani de exploatare, fusese recată țării noastre.

În încheiere, câteva cuvinte despre comandantul Forței Navale, contraamiralul Hora Măcellariu. Acesta a permis flotei militare germane, în jur de 80 de vase de diferite mărimi, să părăsească în zilele de 25 și 26 august, în comoi, portul Constanța, îndreptându-se spre sud, în apele teritoriale ale Bulgariei care nu se afla în acel moment în stăru de război cu Uniunea Sovietică. Îi lega o prilegie de arme cu amiralul german al Mării Negre, Helmuth Brinkmann, probată de acesta în apărarea litoralului românesc și, mai ales, în colaborarea înfructuoasă în salvarea trupelor germane și române din încercuirea peninsulei Crimeea. (Desigur că înnoarea de a aresta echipajele germane aflate pe vasele militare s-ar fi soldat cu lupte sângeroase și distrugerea portului a orașului Constanța, acțiunile germane din zilele următoare actului de la 23 aug. 1944, în Suceava, fiind calificare în acest sens.) Pentru acest act Hora Măcellariu a fost condamnat ulterior la ani gra de închisoare, la fel ca mulți comandanți de vase, care, pentru vitejia lor în ostilitățile războiului, au fost considerați „amiralii de război”.

Emilian Ghilic

ISTORIA CENZURATĂ - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: "Care este diferența între ideologie și doctrină?"

a fost dat de Gabriel Angelete din Râmnicu Sărat, 28 de ani, care a câștigat cartea "Însemnări de la Jilava" - Comeliu Zelea-Codreanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

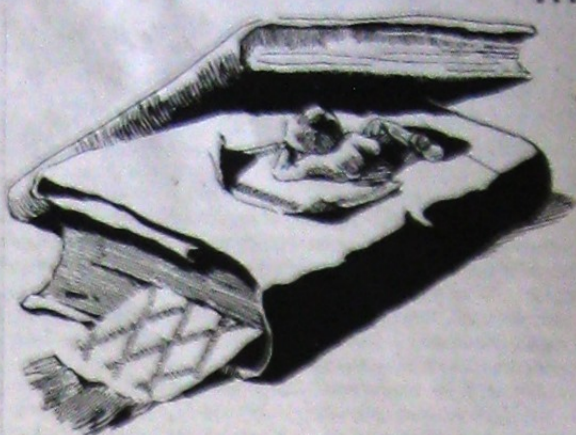
IDEOLOGIE = Totalitatea ideilor și concepțiilor filosofice, morale, religioase etc. care reflectă, într-o formă teoretică, interesele și aspirațiile unor categorii într-o anumită epocă; 2. Totalitatea ideilor și concepțiilor care constituie partea teoretică a unui curent, a unui sistem etc.; 3. Ansamblu de idei, doctrine sau credințe caracteristice unei epoci, unei societăți, unei clase sau unui partid, condiționând comportamentul individual sau colectiv (de exemplu, ideologia naționalistă).

Ideologiile sunt constelații de credințe și expresii cu încălcătură simbolică, prin care lumea este prezentată, interpretată și evaluată într-un mod menit să modeleze, să mobilizeze, să orienteze, să organizeze și să justifice anumite modalități sau

direcții de acțiune și să anatemizeze altele" - o definiție mai clară decât acesta, apărută în cadrul uneia dintre cele mai serioase enciclopedii în domeniu, Enciclopedia Blackwell, aproape că nu se poate imagina.

Din păcate mulți resping aproape instinctual un mod de gândire ideologic, și aceasta din cauză că se tem că nu cumva fundamentele celor mai îndrăgite concepții ale lor să se afle pe nisipuri mișcătoare și nu pe baze solide.

Napoleon, neacceptând criticile venite din partea ideologilor liberali ai epocii, numește ideologia o "metafizică nebuloasă" de încercare să conducă lumea după alte principii decât cele statuate de tradiție.

DOCTRINĂ = învățătură, sistem, teorie; sistem încheiat de concepții, principii și teze fundamentale prin care se exprimă o anumită orientare în domeniul filosofic, religios, politic, artistic etc.; totalitatea principiilor, a tezelor fundamentale ale unui anumit domeniu.

De multe ori se face confuzie între "doctrină" și "dogmă"; acest termen se referă cu precădere la religie: dogmă = învățătură, teză etc. fundamentală a unei religii, obligatorie pentru adepții ei, sau, prin extensie, teză, doctrină politică, științifică etc. considerată imuabilă și impusă ca adevăr incontestabil.

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: Puteți numi câțiva ideologi legionari?

PREMIU: "Jurnalul fericirii" - Nicolae Steinhardt.

AGRESIUNEA STATULUI ÎMPOTRIVA CETĂȚEANULUI (continuare din pag. 9)

Nimeni nu se poate atinge de corpul tău! Am avut o problemă anul trecut cu Gardasilul, când, zor nevoie mare, trebuiau vaccinate cohorte de fetițe între 9-11 ani - oulmea, împotriva unei boli cu transmitere sexuală! Ce s-a întâmplat cu noi de nu mai putem înțelege lucrurile acestea? Vă spun sincer, nu am crezut că nu o vor face! Ei bine, Maica Domnului a avut alte socotile față de socotile lor și numai 2700 de fetițe au fost vaccinate, bineînțeles împotriva voinței lor (n. n.: aici nu se mai iau în considerare nici un fel de drept al copilului de care fac aliați caz doar când te convine lor să prostească lumea), pentru că dacă nu ști, se consideră că este viu de consimțământ tezat. Dar iată că precipită lucrurile și au venit acum cu 100.000 de morți, cu 2.000.000 de vaccinuri, cu toată apocalipsa asta prăvălită de către autoritatea medicală, în speță de către Secretariatul de stat al ministerului de resort. În fiecare zi se dă hărta și oamenii aștia nu vor să moară odată ca să confirme teoria lor!

Din toate timpurile stăpânirea a dorit să cunoască gândurile supușilor, mai cu seamă în vremea modernă, statul - de fapt supraslatul care s-a creat în Europa - dorește să determine conștiințele oamenilor în sensul dorit de ei. Lucrul acesta este absolut posibil, iar ingredientele pentru asemenea "ideologie" sunt frica și nevoia. Nu vreau să vorbesc despre cum s-a indus frica, pentru că o simțim probabil în fiecare zi. Nu vreau să vorbesc despre cum s-a indus nevoia, pentru că fiecare dintre noi are un credit, două sau trei. Fieciul cel ce nu are!

Ce putem noi face, când prunci aceștia de 5, 6, 7 ani trec prin fața tarabelor cu tot felul de publicații erotice, când toate televiziunile încearcă să facă educație sexuală? La școală abia s-a reușit suspendarea proiectului prin care se introducea în clasă a doua educația sexuală!

Când avem sute de mii de scene erotice, sute de mii de fotografii decoltate, sute de mii de scene cu violență, mai poate fi vorba de autodeterminarea conștiinței? Acesta este omul pe care dorește supraslatul european să-l modeleze după chipul său. Însă aici nu te ies socotile pentru că noi suntem un stat creștin și

ortodox și ei nu înțeleg cum funcționează așa ceva. "Ce este aia și creștinși ortodox, că și noi suntem creștini?"

De ce credeți că zi de zi suntem bombardati cu știri violente? Pentru că se creează o stare de panică dar care nu este de la Dumnezeu. Frica și panica nu sunt de la Dumnezeu! O singură frică este binecuvântată: frica față de Dumnezeu. Dar nu o frică așa cum îți este față de un balaur, ci o frică respectuoasă, o frică gingașă, o bună cuviință, un bun simț care se desăvârșește în iubire.

Frica pe care ei ne-o induc nu se va desăvârși niciodată în iubire, ci în depresii, în nevroze. O spune și Sf. Antonie cel Mare că vremurile de sfârșit vor fi caracterizate de nebulie, iar această nebulie va fi datorată necredinței și fricii.

Chiar avem de ce să ne temem când în România avem 80%-90% creștini ortodocși?

Cum putem să ne apărăm? Ne spun aceasta toți Părinții aceștia minunați pe care îi avem de 2000 de ani, iar noi nu avem decât să-i urhăm.

În America nimeni nu mai poate exista fără să se ducă la psiholog. Ei bine, noi avem Sfânta taină a spovedaniei. În vremurile acestea cu atâtea agresiuni, cu atâtea panici, cine nu se va spovedi, va înnebuni.

Mecanismele noastre de apărare depășesc mijloacele omenești.

Criza nu a început acum, criza a început când Adam a mușcat din măr, sau mai precis când Dumnezeu l-a întrebat "Adame unde ești?", iar acesta nu a vrut să mărturisească. "Doamne aici sunt, am greșit". Criza aceasta a fost up-datată, ea să vorbim în pășărească apusenistică, la omul modern. Dacă persoana ajunge să fie sută la sută dependentă de stat, atunci da, este o criză chiar de ar fi cel mai mare belșug, pentru că omul nu poate să fie dependent decât față de cel care l-a creat. Omul nu poate să fie rob omului, nu este aceasta în ființa lui, iar lucrul acesta se întâmplă atunci când oamenii pierd legătura cu Ziditorul lor.

Am chemat în judecată Ministerul Sănătății, am avut dispute cu un domn al cărui nume nu o să-l spun, o să vă citez un text profetic din opera

poetică a lui Eminescu: "Cine a-ndrăgit străinii, / Mânca-i-ar inima câinii. / Mânca-i-ar casa pustie / Și neamul nemernicia / ...Îndrăgi-i-ar ciorile / Și spânzuratorile!" Am avut întâlniri cu acest domn și cu încă doi directori de spitale și, deși eu nu am nici oale mai mici cunoștințe de medicină, aceștia nu aveau curajul să ridice ochii din pământ. Știi de ce? Pentru că nu erau în adevăr, pentru că știu ce fac! Și mai știu că nu te pot apuca de nicăieri atunci când tu aperi adevărul, pentru că de fapt, nu tu aperi adevărul, ci adevărul te apără pe tine. Cu o seară înainte de întâlnirea mea cu acest domn, acesta se întâlnise la o televiziune cu dr. Pavel Chiriță care a profesat 40 de ani în medicină și a șters pe jos efectiv cu doctorul. La întrebarea arrogantă a emisarului: "Câte vaccinuri ai făcut dumneata, d-le doctor?", medicul Pavel Chiriță a răspuns blând: "Numai câteva mii".

Ce ni se întâmplă astăzi este consecința apostaziei noastre, pentru că avem 20 de milioane de suflete, în 20 de ani, despre care nu știm unde sunt (n. n. avorturile). Să ne îndchipuim câți rugători ar fi fost acolo, câți preoți, câte genii, câți vovoezi care ar fi putut conduce țara aceasta.

Sunt oameni care întrebau: "Ce facem, părinte, cu omul acesta, că ne înnebunește copiii?", iar părintele spunea: "La sfârșit îi pomem și pe ei la parais" (n. n. aici cred că se referea la "Prafecitul" nostru).

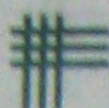
Se naște o întrebare firească: stăm cu mâinile în sân? Nu! Nu stăm cu mâinile în sân.

Legitima apărare este exact momentul când omul este pus cu spatele la zid și când el nu mai are prea multe variante.

Scăparea din această situație nu poate fi decât pe verticală.

Suntem bombardati în media zi de zi doar cu lucrurile negative din Bisenca, pentru că ei de Bisenca se tem cel mai tare: de coeziunea și comuniunea persoanelor întru Hristos. Ei se tem de ciorile acolea din pădurile românești. Această expresie nu îmi aparține mie, ci Bruxelles-ului.

(continuare în numărul viitor)

Revista se difuzează la diverse chioșcuri de ziare, printre care și "Acces", în BUCUREȘTI, în toate reședințele de județ, precum și în alte localități.

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 2425471
Prețul unui abonament pt. anul 2010
- 50 RON pentru țară (București și provincie);
- 70 RON pentru Europa;
- 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

Viorel Ivanovici - Tulcea: Manuscrisele care văd lumina tiparului nu sunt remunerate întrucât toți colaboratorii noștri, inclusiv colegiul de redacție lucrează benevol pentru apariția acestui ziar. Dacă vreți să deveniți colaborator al ziarului nostru, nu vă sugerăm noi teme care ne-ar interesa, noi nu dăm indicații, articolele trimise apar numai dacă sunt pe profilul publicației - naționalist și creștin - și, firește, dacă sunt corect și corect redactate.

Silviu T. - București: Dacă doriți să vă înscrieți în organizația noastră, aceasta nu se face prin corespondență. Vă așteptăm la relațiile cu publicul, să ne cunoaștem, mai întâi, în fiecare vineri între orele 15 - 17, la sediul nostru - str. Mărgăritarelor nr. 6. Mai ales că locuiți chiar în București!

Reluea Orlăneanu - Ploiești: Întrucât avem bibliotecă la sediul cu cărți de împrumut pentru oricine dorește să citească literatură legionară, vă sugerăm să veniți la sediul, mai ales că nu locuiți prea departe de București. Termenul de împrumut este de trei săptămâni și împrumutăm maxim trei cărți odată. Nu există nici o condiție specială pentru a împrumuta cărți de la noi, și nici vreo taxă! Nu putem să multiplicăm și să expediem cărți în toată țara datorită lipsei de literatură legionară, iar de vânzare avem doar câteva titluri (nu dintre cele solicitate de dvs., din care avem în exclusivitate pentru bibliotecă noastră și doar pentru împrumut, fiind ediții epuizate).

Trus Cejan - Râmnicu Sărat:

Diferența între Legiunea "Arhanghelul Mihail", Garda de Fier și Partidul "Totul Pentru Țară" constă în faptul că din primele două organizații nu puteau face parte decât legionarii, pe când în partid puteau intra și nelegionarii, cu condiția de a fi fost oameni de o înaltă înaltă morală, animați de dragostea pentru neamul românesc. Legiunea "Arhanghelul Mihail" este sinonimă cu Mișcarea Legionară și a reprezentat mișcarea națională de renaștere ortodoxă, morală, spirituală a românilor, al cărei șef a fost Corneliu Zelea Codreanu. Garda de Fier a fost expresia politică a Mișcării Legionare. După legalizarea abuzivă (prin-un simplu jurnal al Consiliului de Miniștri) a Gardii de Fier, de către I. G. Duca, în 1933, Corneliu Zelea Codreanu a înființat, în 1935, Partidul "Totul Pentru Țară" ca expresie politică a Mișcării, sub conducerea gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, erou din primul război mondial. Deci Garda de Fier și Partidul "Totul Pentru Țară" au fost un fel de anexă - să zicem - ale Mișcării.

Petre Vidreșcu - Slatina: Nu știu ce înțelegi dvs. prin noțiunea de "simpatizanți" ai Mișcării, dar vă comunic care este sensul real, să ajuti efectiv Mișcarea cu ceea ce poți, să dovedești prin fapte ceea ce declari, nu să te mulțumești să participi de câteva ori pe an la comemorări sau să te emoționezi când cineva vorbește despre ea! A fi simpatizant al Mișcării nu înseamnă doar să nu o înșuși, ci să încerci să i promovezi concepțiile.

Veli Muzat - Bacău: Nu a existat nici un "For Legionar", pe vremea Căpitanului, ci Senat Legionar și Stat Major Legionar. "Forul Legionar" a fost o invenție a lui

Sima: a fost înființat în aug. 1940, "comasând" o parte dintre senatorii și gradele legionare rămase în viață după masacrele anilor 1938 și 1939.

Corneliu Ionescu - Focșani: Cineva poate fi făcut legionar de orice legionar care este șef de cuib. Mai precis: în ziua de azi există încă legionari din vremea Căpitanului (inclusiv grade legionare); aceștia au dreptul (conștient prin regulile de organizare a Mișcării Legionare, "Cărticica șefului de cuib") de a întemeia cuiburi cu cei care doresc să devină legionari, iar după stagiul în cuib membrii cuibului pot deveni legionari dacă șeful de cuib consideră că și-au însușit normele de comportament și doctrina legionară. Apoi, la rândul lor, noii legionari pot întemeia cuiburi, devenind astfel șefi de cuib și putând face, la rândul lor, alți legionari.

Virgil Anghel - Vatra Dornei: Prof. Ion Sân-Georgiu, care a făcut parte din așa-zisul guvern din exil de la Viena, nu a fost nici legionar și nici măcar simpatizant legionar! A făcut politică, fiind înscris în partidul lui A. C. Cuza. Căpitanul a vrut chiar să-l dea în judecată pentru calomnie: "Ii voi ține

minte, precum și voi, legionarii, veți ține minte pe toți aceia ce au îndrăznit să vă acopere cu noroi ca să nu vadă țara carnea vie a rănilor voastre." ("Circulări și manifeste" - Circulara nr. 119/1937). Horia Sima nu a făcut parte din guvern, ba chiar l-a cooptat în guvern, apoi l-a numit și purtătorul său de cuvânt! La 4 febr. 1950 Sân-Georgiu a făcut pe mesagerul ducând la Buletinul "Danubian Press" declarația lui Sima prin care acesta anunța că "Mișcarea Legionară e dezvoltată politic și dar nu va reapărea în forma în care a existat până acum!"

Cătălin Mirea - Comarnic:

Reproducem un fragment din scrisoarea dvs. care ne-a plăcut mult: «Nu există o datorie românească mai vechină de a fi îndeplinită și nu e ostensibilă mai de folos, decât să facem pătași pe cei mai tineri, pe cei care vin după noi, la bucuriile sufletului moștenite din vechime, să le prezentăm lor ca o zestre de mare preț, iar zestre mai de preț nu e alta ca averea de cupet și simțire închisă și păstrată cu slăbii grijă de-a lungul vremurilor, în adâncul sufletului românesc și creștinesc al moșilor și strămoșilor noștri. (...) Izvorâte din preaplinul inimii Românilor, ele au menirea să aducă mângâiere și deslățire sufletească obștei celei de-un sânge și de-o lege». ("Cartea satului" - "Colinde" - culegere întocmită de folcloristul G. Breazu și ilustrată cu desene, Ed. "Scrisul Românesc", Craiova, 1956). "Noi umblăm și colindăm / Florile dalbe / Și pe Dumnezeu purtăm / Florile dalbe"...

Nicoleta Codrin

DORIM TUTUROR CAMARAZILOR, SIMPATIZANȚILOR ȘI CITITORILOR NOȘTRI

CRĂCIUN FERICIT! "LA MULȚI ANI!"

Redactor șef:	Periodic editat de "ACTIUNEA ROMÂNĂ"	ISSN 1583-9311
Colegiul de redacție:	Nicoleta Codrin	
Relații cu publicul:	Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Ionuț Măruș, Corneliu Mihai, Ștefan Hârcoș	
	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - Vineri, orele 15-17 (2000 Croule - apart. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. Văzesci)	
	Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493	
	e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com	

